

NOVEMBER 1980

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

W J K

Op komst...

een

wereldomvattende

delfstoffencrisis

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

13e jaargang No. 9

november 1980

ARTIKELN

Op komst . . . een wereldomvattende delfstoffencrisis	2
Deel 6: Een stem te midden van godsdienstige verwarring	5
Bestaat er een volmaakte regering?	7
Is de bijbel betrouwbaar?	10
De geruisloze massamoord	14
De oorsprong van de menselijke creativiteit	19

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
Kort gezegd	12

BIJ ONZE OMSLAG

Leonard Ross — de hoofdfotograaf van Bethlehem Steel — geeft met dit opmerkelijke gezicht weer hoe belangrijk de mijnbouw eigenlijk wel is voor de overlevingskansen van de hedendaagse civilisatie. Het zijn voornamelijk zwarte jonge mannen die voor het Westen de ingewanden van de aarde afgraven.

Omslagfoto door Leonard Ross

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

• Europa, India, Afrika: P.O. Box 111, St. Albans, Engeland
AL2 2EG

- Verenigde Staten: 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- Australië en Zuidoost-Azië: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- Nieuw-Zeeland: P.O. Box 2709, Auckland 1
- Zuid-Afrika: P.O. Box 1060, Johannesburg
- Filippijnen: P.O. Box 2603, Manila 2801
- Latijns-Amerika: P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- Caribisch gebied: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen No. 721 5205043 11. **Nederland:** Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College. Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland). Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. ©1980 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Oprichter en hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Adjunct-hoofdredacteur:

Herman L. Hoeh

Eindredactie en vormgeving:

Dexter H. Faulkner

Senior-redacteur:

Raymond F. McNair

Assistent-redacteurs:

Sheila Graham, John Halford, Rod Matthews, Richard H. Sediack, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:

Dibar Apartian, Elbert Atlas, Lester L. Grabbe, Selmer L. Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Harold Jackson, L. Leroy Neff, Richard Paige, Richard J. Rice, Dennis R. Robertson, John R. Schroeder, Robert C. Smith

Kopijredacteurs:

Peter Moore, Clayton Steep

Vormgeving:

Randall Cole, Ronald F. Grove, Michael Hale

Fotoarchief:

Hal Finch

Nieuwsbureau:

Hoofd: Gene H. Hogberg; *Medewerkers:* Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Fotoredactie:

Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson; *Medewerkers:* Charles Buschmann, Alfred Hennig, Roland Rees, Scott Smith, Kim Stone

Uitgeverij: *Hoofd distributie en produktie:* Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Produktie:* Ron Taylor; *Eindcoördinator uitgeverij:* Syd Attenborough; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Distributie losse nummers:* John LaBissoniere

Financieel beleid:

Stanley R. Rader

Internationale edities:

Nederlands: Bram de Bree; *Duits:* John B. Karlson; *Engels (Groot-Brittannië):* Peter Butler; *Frans:* Dibar Apartian; *Spaans:* Donald Walls

Kantoren:

Auckland, Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *St. Albans, Engeland:* Frank Brown; *Burleigh Heads, Australië:* Robert Fahey; *Genève, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Colin Adair; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C. Canada:* Leslie McCullough; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk

Persoonlijk van...

De strijd om het presidentschap van de Verenigde Staten. Bezit er wel iemand de capaciteiten voor een dergelijke hoge functie?

Miljoenen dollars worden opgeofferd aan, en verspild door de kandidaten voor het presidentschap van de Verenigde Staten. Wat een uiterlijk vertoon. De meesten die delen in de onkosten van de strijd doen dit louter uit eigenbelang. Men hoopt er beter van te worden. Deze wereld is gehersenspoeld door een duivel die zeer subtiel en intelligent het levensprincipe van „nemen” toepast.

De winnaar zal de grootste macht ter wereld bezitten. En het is juist deze macht waarnaar de kandidaten streven. Het doet me denken aan een 17-jarige jongen die nauwelijks een jaar kan wachten om de macht van het autorijden te bezitten. Degenen die naar macht streven zijn daartoe doorgaans niet competent.

Is er eigenlijk enig sterfelijk wezen bekwaam genoeg voor deze positie?

Geen enkele regering van welk land ter wereld dan ook bezit tegenwoordig nog een „krachtige” leider. Maar op dit ogenblik schijnt het dat paus Johannes Paulus II een dergelijk leider zal worden. Hij zal nog een zeer belangrijke plaats in het wereldnieuws gaan innemen.

Maar wie de verkiezingen in de Verenigde Staten ook wint, het land is ten ondergang gedoemd. Ook al zou er in de VS een man zijn van het kaliber van president, hij zou zo verstandig zijn niet aan deze strijd deel te nemen.

Wat de uitslag ook zal zijn, de Europese regeringsleiders — is er trouwens een van hen bekwaam genoeg voor zijn grote taak? — hebben het vertrouwen in de VS als bondgenoot tegen het communistisch imperialisme verloren. Met het zenden van ruim 100.000 man troepen naar Afghanistan heeft de Sovjetunie zich opnieuw weten te verzekeren van een betere positie in hun streven naar communistische wereldheerschappij. Zij zullen zich zeker niet terugtrekken. Zij hebben geen haast (een beer heeft doorgaans een logge tred), maar op zijn minst zullen zij de juiste handeling op het juiste moment blijven verrichten. Nog een klein sprongetje via Pakistan en zij bezitten de macht over de Indische Oceaan en de Perzische Golf — hiermee beheersen zij een belangrijk deel van de wereldolie. Uit angst voor deze Sovjetmacht streven de Europese leiders nu een

politieke en militaire eenheid na. Niemand van hen is echter krachtig genoeg om deze eenheid te bereiken.

Paus Johannes Paulus II wint echter snel aan macht en populariteit. Hij komt naar voren als 's werelds enige sterke man! Hij is in staat de geprofeteerde herleving van het Heilige Roomse Rijk tot stand te brengen, juist voor de wereldcrisis die aan het einde van dit tijdperk van de mensheid zal ontstaan.

Maar dit alles is de laatste krachtsinspanning van de regeringen van deze wereld, onder de leiding van de onzichtbare Satan en zijn weg van „nemen”.

Bedenk eens hoe volkomen dwaas dit allemaal is!

De regering van God zal binnenkort de leiding overnemen. Jezus Christus zal in opperste macht en glorie aan het hoofd staan van deze regering van de wereld van morgen, die over alle naties zal heersen.

Er zullen geen politieke verkiezingen meer worden gehouden; geen peperdure banketten om campagnefondsen uit de grond te stampen ten behoeve van eerzuchtige kandidaten die naar macht streven; niemand zal meer strijden om een functie waartoe men eigenlijk incompetent is; geen angst meer voor andere landen of voor een atoomoorlog.

Degenen die Jezus Christus voor een belangrijke post zal benoemen, hebben hun opleiding reeds in hun sterfelijke leven op aarde gehad. Ik verwacht dat patriarch Abraham na zijn opstanding de hoogste post direct onder Christus zal bekleden. Koning David zal alle naties regeren die uit de 12 stammen van het oude Israël zijn voortgekomen. Elk van de oorspronkelijke apostelen zal benoemd worden als hoofd van een van die 12 naties.

Christus zelf zal zowel de opperste rechter als de uitvoerende macht zijn. Het alomvattende bestuur, het parlement en de wetgevende macht zal door God de Vader in de hemel worden vertegenwoordigd. Degenen onder ons — dan onsterfelijk — die een regeringsfunctie krijgen — zullen regeren door middel van Gods Wet! Overal zal rechtvaardigheid heersen. Wij zullen niet regeren of rechtspreken zoals de wereld dit tegenwoordig doet — maar wij zullen macht bezitten om het menselijk verstand en hart te doorgronden (Jesaja 11). *(Zie verder pagina 28)*

Foto: Jason Laure

Op komst...

EEN WERELDOMVATTENDE DOLFSTOFFENCRIISIS

Tweemaal in de jaren zeventig ondervonden nijdige automobilisten wat het betekent om verstoken te zijn van een der onmisbaarste elementen van het moderne leven: petroleum. Maar het was niet meer dan een ongemakje in vergelijking met de economische ramp die het gevolg zou zijn van een stopzetting van de aanvoer van die delfstoffen die volstrekt onmisbaar zijn voor de moderne industrie.

door Gene H. Hogberg

NERGENS in deze onstabiele — en ook in de toekomst potentieel onstabiele — wereld dreigen zoveel gevaren als in het Midden-Oosten en in zuidelijk Afrika. Een geografische gril heeft deze twee gebieden tot de opslagplaatsen gemaakt van de grondstoffen die door de industriële wereld het minst kunnen worden gemist: olie en delfstoffen.

„Perzische Golf van delfstoffen”

Wat het Midden-Oosten in het algemeen, en Saoedi-Arabië in het bijzonder, voor de olievoorziening bete-

kenen, dat is zuidelijk Afrika, en in het bijzonder de Republiek Zuid-Afrika voor de niet voor verbranding dienende delfstoffen.

Dit met grote minerale rijkdommen gezegende gebied wordt door de geologen „Hoog-Afrika” genoemd. Het strekt zich van de provincie Shaba in Zaïre zuidwaarts uit tot in de Zuidafrikaanse provincie Transvaal, met haar fabelachtig rijke goudaders.

Het is niet overdreven dit gebied, aldus *Business Week* van 19 januari 1980 „de Perzische Golf van delfstoffen” te noemen, met Zuid-Afrika als zijn „Saoedi-Arabië”.

Wat de vier strategische delfstoffen betreft — chroom, mangaan, vanadium en platina — zou de Sovjetunie de voornaamste leverancier worden als Zuid-Afrika ooit van de wereldmarkt mocht worden verdrongen, hetzij door interne conflicten, hetzij tengevolge van economische sancties tegen de regering in Pretoria, waarmee deze zo vaak in de Verenigde Naties wordt bedreigd. (Door een andere aardrijkskundige gril vormen Zuid-Afrika en de Sovjetunie de belangrijkste — en in sommige gevallen zelfs de enige — leveranciers van een aantal onmisbare metalen.)

DIAMANTMIJN in zuidwest Afrika (Namibië), symbool van de geweldige rijkdom van de strategische „Perzische Golf van delfstoffen”.

Dit is precies waarom de ring van „door het communisme bevrijde” naties die Zuid-Afrika insluiten, weinig goeds voor de toekomst belooft.

„Door in dit gebied onrust of burgeroorlog uit te lokken”, aldus het in New York verschijnende *Journal of Commerce* van 27 mei 1980, „zou de Sovjetunie de westerse geïndustrialiseerde wereld *economisch volledig kunnen doen ineerstorten*”. Zonder toegang tot de reusachtige voorraadschuur van minerale schatten welke dit gebied vertegenwoordigt, aldus merkt dit vooraanstaande zakendagblad op, „zouden er geen straalmotoren, automobielen, olieraffinerijen en nucleaire, dan wel conventionele elektrische centrales gebouwd kunnen worden. Er zou geen trein, geen computer, geen stuk snijgereedschap, geen mijnboor en geen elektromagneet kunnen werken.”

Het is dan ook geen wonder dat de Sovjetrussische buitenlandse politiek in dit deel van de wereld voornamelijk ten doel heeft de omvangrijke minerale rijkdommen van dit gebied zowel politiek als geografisch voor het Westen ontoegankelijk te maken. Een met kennis van zaken geschreven nieuwsbrief vat de situatie in dit gebied als volgt samen:

„De Sovjetstrategie is simpel: verover sleutellanden langs de Afrikaanse kust om het Westen verstoken te laten blijven van havenfaciliteiten; deel vervolgens het continent in tweeën met behulp van een oost-west lopende strook van de Indische naar de Atlantische Oceaan, sluit het Westen af van de strategische minerale hulpbronnen van Zuid-Afrika en beheers de scheepvaartroutes langs de Kaap door in Zuid-Afrika een marxistische regering in het zadel te helpen”.

Waarom zijn de Verenigde Staten zo blind voor wat zich in werkelijkheid afspeelt?

De strategische Kaaprouten

De strategische samenhang tussen het Midden-Oosten en zuidelijk Afrika is uniek.

Terwijl in het eerste driekwart van

deze eeuw de noordelijke delen van de Atlantische en Stille Oceaan de voornaamste strategische zones vertegenwoordigden, is in het huidige kwart de nadruk verschoven naar de zuidelijke Atlantische en Indische Oceaan. In de eerste plaats is dit het gevolg van de toenemende betekenis van de oliestroom die vanuit het Midden-Oosten rond de Kaap de Goede Hoop naar Europa en Noord-Amerika loopt.

Door de explosieve toeneming van het olieverkeer en van de afmetingen van de olietankers, heeft in de afgelopen twee decennia de Kaaprouten het Suezkanaal vrijwel geheel overvleugeld als de „zeegaande pijpleiding” naar het Westen.

Naar schatting 90% van de olieconsumptie van de Europese NAVO-landen en 70% van hun strategische grondstoffen vaart op slechts weinige zeemijlen langs Kaapstad. Meer dan 20% van Amerika's olie-importen rondt eveneens de Kaap in een van de 55 schepen — voor het merendeel olietankers — die hier dagelijks passeren.

Daar komt bij dat de Kaaprouten de enige zeeverbinding van de beide Amerika's en Europa met Azië vormt die het gehele jaar door bevaarbaar is.

De scheepsbevoorradings- en bunkerstations, de noodreparatiedokken en de zee- en luchtreddingsdiensten welke de Zuidafrikaanse havens te bieden hebben, zijn tegenwoordig onmisbaar — speciaal ook doordat de havenfaciliteiten in nabijgelegen, inmiddels communistisch geworden Afrikaanse kuststaten niet meer ter beschikking van de westerse wereld staan. Het aantal schepen dat de havens van Zuid-Afrika aandoet, kan oplopen tot zo'n duizend per maand.

„Zou de macht in Zuid-Afrika ooit in vijandige handen vallen, hetzij ten gevolge van interne, dan wel externe krachten,” aldus George F. Palmer, hoofdredacteur van *World Business Weekly*, „zou dat een ramp zijn die slechts te vergelijken valt met het verloren gaan van de toegang tot de olievelden in het Midden-Oosten zelf”.

Het oprukken van de Sovjetunie door heel Afrika — en met haar machtige nieuwe vloot in de Indische

Oceaan — gaf onlangs de Westduitse politicus Franz Josef Strauss aanleiding tot de uitspraak dat „de grootmacht die haar hand doet rusten op deze energievoorraden, grondstoffen en zeewegen, het in feite voor het zeggen heeft in midden-Europa”.

Verontrustende afhankelijkheid

Hoe afhankelijk zijn de Verenigde Staten en de rest van de westerse wereld van vreemde grondstoffenbronnen — in het bijzonder van die in het onberekenbare zuidelijk Afrika? En hoe belangrijk zijn die delfstoffen? Het antwoord op beide vragen zou het merendeel van de mensen met spoed uit hun zelfvoldane rust dienen op te schrikken.

„Als het op bepaalde onmisbare metalen aankomt, behoren de VS tot de „have nots” onder de volkeren, aldus Harry J. Gray, voorzitter van het bestuur van United Technologies, een grote Amerikaanse aannemer van defensie-opdrachten. „Tussen 1950 en nu is onze grondstoffsituatie drastisch verslechterd. Wij hebben onszelf toch al nooit kunnen bedriepen, maar nu zijn we werkelijk schrikbarend afhankelijk van overzeese producenten.”

De VS kunnen op het ogenblik zelfstandig voorzien in niet meer dan vijf van de 27 delfstoffen die het onmisbaarst zijn voor de moderne industrie. In scherpe tegenstelling daarmee kan de Sovjetunie zelf voorzien in 21 van diezelfde 27 meest strategische delfstoffen, en van geen enkele ervan zijn de Sovjets voor meer dan 50% afhankelijk.

Op het ogenblik importeren de VS alleen al uit Zuid-Afrika zeven van haar onmisbaarste minerale grondstoffen. En Zuid-Afrika levert 55% van de minerale behoeften van West-Europa.

Laten wij eens een stuk of wat van die delfstoffen onder de loep nemen en zien hoe broodnodig ze zijn.

• *Chroom*. Chroom is het belangrijkste op zichzelf staande strategische mineraal van de moderne beschaving. Het wordt ook wel „het onvervangbaarste metaal van de wereld” genoemd.

Bij de fabricage van roestvrij staal bestaat er geen vervangingsmiddel voor chroom. „Zonder chroom kun-

OLIEVERKEER

Zuid-Afrika's essentiële rol inzake de wereldreserves minerale grondstoffen

Berekend naar percentages van het Westen en/of wereldreserves

Minerale grondstoffen	Westerse wereld	%	Wereldreserves	%
Vanadium	1	90	1	49
Platinametalen	1	89	1	75
Chroom	1	84	1	81
Mangaan	1	93	1	78
Goud	1	64	1	51
Fluor	1	46	1	35
Aluminiumoxide, silicium Vuurbestendige materialen (o.a. Andalusiet)	1	45	1	34
Diamant	2	23	2	21
Vermiculiet	2	30	2	29
Antimoon	2	18	3	5
Uranium	2	18	-	-
Asbest	2	8	4	5
Zink	4	10	5	8
Lood	4	5	5	4
Nikkel	5	8	7	6
Titanium	5	8	6	7
Zilver	5	6	6	4
Steenkool	4	10	6	6
IJzer	6	6	7	3
Koper	11	2	13	2

nen we geen auto's bouwen", zegt de president van de Allegheny-Ludlum Steel Corporation, B.F. Andrews. „En ik heb het nu niet over de uitmonstering. Evenmin kunnen we straalmotoren bouwen, een oliebron aanboren of een mijn graven. En er bestaan ook geen goede vervangingsmiddelen voor het roestvrij staal dat voor chirurgische uitrustingen en andere zaken wordt gebruikt.”

Of het nu om kleine of grote voorwerpen gaat, chroom is onmis-

baar. Zonder chroom zouden we geen voedsel kunnen conserveren, want de benodigde „blikken" kunnen niet zonder chroom worden gemaakt. Aan het andere einde van de schaal bevinden zich te tanks, die chroom nodig hebben om hun bepantsering de nodige sterkte te geven.

Maar wat het meest verontrust is het feit dat van de 3,7 miljard ton aan bewezen chroomreserves in de wereld zich 3,6 miljard ton in Zimbabwe (het voormalige Rhodesië) en Zuid-Afrika bevindt. En volgens de geologen wordt de situatie over 20 jaar nog kritieker, omdat dan *alle* chroomreserves zich in deze twee landen zullen bevinden.

Chroom wordt als zo onmisbaar beschouwd, dat de Verenigde Staten het jarenlang uitsloten van de lijst van Rhodesische produkten waarop een embargo rustte.

Chroom is dermate onontbeerlijk dat wij er volgens de heer Andrews „met onze levensstandaard en onze technologie veertig jaar op achteruit zouden gaan als wij het geheel zonder chroom zouden moeten stellen". Meer dan welk metaal ook, is chroom de achilleshiel van de Amerikaanse economie. Zonder chroom zou Amerika snel op de knieën gebracht worden.

• **Mangaan.** Dit metaal is onmisbaar bij de produktie van staal. Zonder zijn eigenschap om onzuiverheden in te vangen, zou staal veel eerder vervormen, scheuren en breken. „Zodra wij het zonder staal kunnen stel-

len, kunnen wij het ook zonder mangaan doen", zegt het ministerie van Binnenlandse Zaken van de VS. „Wij hebben geen idee hoe wij staal zouden moeten maken zonder mangaan", voegt Andrews daaraan toe. „Er bestaat geen vervangingsmiddel voor.”

De VS beschikken niet over winbare mangaanafzettingen. De statistieken over de voornaamste mangaanafzettingen en -reserves lopen sterk uiteen (wat ze trouwens bij de meeste metalen doen), maar volgens een bepaalde bron ligt 50% van de winbare en bewezen mangaanreserves in Zuid-Afrika, en de andere 50% in de Sovjetunie. Momenteel levert Zuid-Afrika 78% van de wereldproduktie.

Afgevaardigde James Santini uit Nevada, een deskundige op het gebied van strategische delfstoffen in het Congres, gelooft dat alleen al wat mangaan betreft, het geïndustrialiseerde Westen het zonder Zuid-Afrika hoogstens zes maanden zou kunnen uithouden.

• **Kobalt.** Dit metaal „van het ruimtevaarttijdperk" is nodig voor de superharde legeringen die in de lucht- en ruimtevaartindustrie worden toegepast. Elke straalmotor vergt zo'n 100 kg van het metaal. Ook is kobalt onmisbaar bij de fabricage van geïntegreerde schakelingen.

De VS die in de wereld de leiding hebben bij de lucht- en ruimtevaartindustrie, moeten 97% van hun kobalt importeren, voornamelijk uit de Shaba provincie van Zaïre, die tweederde van de gehele produktie in de vrije wereld levert.

Tweemaal, in 1977 en in 1978, had het een haar gescheeld of Zaïre was in handen gevallen van communistische invasietroepen, die vanuit Angola toesloegen. En het ontbreekt niet aan geruchten dat weldra een derde poging ondernomen zal worden.

• **Aluminiumoxide en bauxiet.** Hoewel de VS een wereldproducent van het metaal aluminium zijn, zijn zij voor de grondstoffen daarvan — aluminiumoxide en bauxiet — voor 93% afhankelijk van importen. De voornaamste leveranciers zijn Guinea en Jamaica — twee landen die beide een onzekere politieke toekomst tegevoetgaan.

(Zie verder pagina 26)

Deel zes:

EEN STEM te midden van GODSDIENSTIGE VERWARRING

Hoe kon de wereld in zo'n warboel terecht komen? Uit deze geestelijke woestijn roept een heldere en krachtige stem de geruststellende waarheid van 's werelds enige en gewisse hoop.

door Herbert W. Armstrong

Hoofdstuk 5

HET WAAROM VAN HET VOLK ISRAËL

Heeft het u ooit getroffen als hoogst ongewoon dat de grote God het oude volk Israël als zijn uitverkoren volk heeft opgericht?

Men overwege deze schijnbaar paradoxale feiten:

God zegt dat Hij geen aanzien des persoons kent. Maakt Hij dan wel onderscheid tussen volken? Heeft Hij een gunsteling?

Hebt u zich er ooit rekenschap van gegeven dat God zijn uitverkoren volk behoud heeft ontzegd — uitgezonderd de profeten? Dat het uitverkoren volk slechts materiële en nationale beloften werden gegeven — dat Gods heilige Geest onbereikbaar voor hen was?

Is het ooit bij u opgekomen dat de bijbel het boek is van dat enige volk

Israël en alleen over hen handelt? En dat andere volken slechts worden vermeld voor zover zij in contact kwamen met Israël?

En ook dit is een schokkend feit! — tegenwoordig vrijwel niet beseft door het christendom — en zelfs niet door het jodendom! Het koninkrijk Israël was niet Joods! De eerste plaats in de bijbel waar het woord „Joden” voorkomt, is 2 Koningen 16:6, waar het volk Israël, in bondgenootschap met Syrië, oorlog voert tegen de Joden.

De werkelijk verbazingwekkende waarheid omtrent Israël wordt door geen enkele godsdienst beseft — niet door het christendom noch zelfs door het jodendom!

Het is inderdaad waar dat het volk Israël Gods uitverkoren volk was. Maar begrijp dit: ze werden niet uitverkoren als „het lievelingetje van de meester” noch wegens speciale gunsten. Ze werden uitverkoren voor een speciaal doel, ter voorbereiding van de uiteindelijke oprichting van Gods Koninkrijk!

Het is een boeiende geschiedenis! Het antwoord op de titel van dit hoofdstuk „Het waarom van het volk Israël” heeft grote betekenis in het

kader van Gods doel voor alle volken! Men kan het ware doel en de ongeloflijke mogelijkheden van de mens zonder deze essentiële kennis niet begrijpen.

Het alomvattende meesterplan

De Schepper God (zoals besproken in hoofdstuk 4) — plant zichzelf voort in en door de mens! Gods uiteindelijke transcendentale doel is adembenemend, en zal in een later hoofdstuk worden behandeld. De stichting van het oude volk Israël is een integrerend deel van Gods meesterlijke plan.

Voor een geschiedkundig geheugen schets ik nog eens beknopt een fase van de ontwikkeling van Gods plan, te beginnen bij Adam tot aan de oprichting van het volk Israël.

God schiep het eerste mensenvolmaak naar lichaam en geest. Toch waren zij slechts onvoltooide producten van Gods scheppend vermogen. Een goddelijk karakter moest nog worden opgebouwd in alle afstammelingen van Adam en Eva. En in het proces van karaktervorming dienen mensen hun eigen essentiële aandeel bij te dragen.

Lichamelijk had dit volmaakt ge-

schapen paar geen chronische kwalen of gebreken of aanleg daartoe. Dit blijkt ten dele uit het feit dat Adam de leeftijd van 930 jaar bereikte. En gedurende bijna 2000 jaar lag de gemiddelde levensduur van de mens dicht bij 900 jaar.

Bedenk dit eens! De eerste mens leefde gedurende bijna een zesde van alle tijd sinds de schepping van de mens tot nu toe!

Bedenk echter ook — ik heb het al eerder gezegd — dat God in twee etappes schept. De lichamelijke fase van Gods voortplanting van zichzelf begon met de eerste Adam. De geestelijke fase met de tweede Adam — Jezus Christus!

Men begripte in dit verband enkele fundamentele feiten die de wetenschap niet kent, niet geleerd worden door het moderne onderwijs, niet geopenbaard door enigerlei godsdienst.

De eerste man en vrouw waren geheel uit stof gemaakt. „Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens [stof] tot een levend wezen” (Gen. 2:7). Fysieke materie werd tot ziel!

Maar in de mens, zoals besproken in het vorige hoofdstuk, bevond zich iets en dat was 1) geen materie, maar geest in essentiële vorm, en 2) feitelijk geen deel van de mens, maar iets *in* de mens. De mens werd geheel uit stof gevormd. Indien hij een klein stukje steen inslikte, zou het steentje in hem zijn, maar geen deel uitmaken van de mens zelf. Zo is het ook met de menselijke „geest”.

Deze geest begint, zoals eerder verklaard, de fysieke hersenen met verstand, maar de geest zelf kan niet zien, horen, denken of redeneren. Hij stelt de hersenen in staat deze dingen te doen.

Deze „menselijke” geest maakt de mens niet onsterfelijk. De mens is volkomen sterfelijk, onderworpen aan de dood. Hij is in kennis beperkt tot dat wat in de hersenen kan worden doorgegeven door de fysieke zintuigen waarmee men kan zien, horen, proeven, ruiken en voelen.

Zodoende is de mens door zijn natuurlijke geboorte beperkt tot kennis van het fysieke en materiële. 's Mensen ernstigste problemen zijn van geestelijke aard. Maar de mens is van nature beperkt tot louter denken

in termen van het fysieke en materiële. Hij kan geestelijke problemen of geestelijke kennis niet vatten of begrijpen.

De mens oorspronkelijk onvolledig

Maar de mens, met zijn enige „menselijke” geest was zo gemaakt dat hij een andere Geest nodig had — de heilige Geest die rechtstreeks uitgaat van de Persoon van God zelf! Tenzij of totdat iemand Gods Geest ontvangt, is hij niet volledig. Niet helemaal compleet!

Zoals de „menselijke” geest de fysieke hersenen begiftigt met begrip van materiële kennis, zo maakt de goddelijke Geest begrip mogelijk van de geestelijke dingen van God. De heilige Geest is ook het goddelijke „geestelijke zaad” dat de mens bevrucht met het onsterfelijke leven van God. Maar het is slechts een bevruchting — het omzetten van een mens in een erfgenaam — nog niet iemand die erft. Hij kan aldus worden verwekt met het leven van God, en is nog geen geboren zoon van God. Niet vóór de tijd van de opstanding en tweede komst van Christus.

De heilige Geest werd vrijelijk aangeboden aan de eerste mens, Adam — met Eva zijn vrouw. Hij werd beschikbaar gesteld door de symbolische boom des levens in het midden van de hof van Eden. Maar Adam diende de keus te maken tussen Satans levenswijze van „nemen” en Gods wijze van „geven”, van begaan zijn met het lot van de ander. Deze laatste is de weg van Gods geestelijke Wet — de Grondwet die de basis vormt van de regering van God!

Eerder werd aangetoond dat Adam Gods regering verwierp — dat hij God verwierp als onthuller van fundamentele geestelijke kennis — als zijn God en schenker van onvergankelijk behoud.

Men bedenke dat de mensheid als geheel is afgesneden van vrijwillig contact met God op de zeer weinigen na die Hij zou uitverkiezen en tot zijn dienst zou roepen.

Het werd aan de mens overgelaten zijn eigen kennis te verzamelen — zijn eigen godsdiensten te ontwikkelen, zijn eigen regeringsvormen, zijn eigen maatschappij en beschaving. En geheel afgesneden van God, werd de wereld beheerst, misleid en

bedrogen door een sluwe Satan de duivel, de „overste van de macht der lucht” (Ef. 2:2).

Dat was de gesteldheid van de wereld zoals ze zich uit Adam en Eva ontwikkelde.

Dit oorspronkelijk geschapen paar had een aantal zonen en dochters. Maar slechts drie zonen worden vermeld. De eerste zoon, Kain, werd een moordenaar en een leugenaar. Zijn broeder werd door Jezus Christus de „rechtshapen Abel” genoemd. Toch werd de mensheid, die zich in snel tempo voortplantte, hoe langer hoe boosaardiger en gewelddadiger.

Van Adam tot de tijd van Noach, ongeveer 1500 jaar, wordt van slechts één man, Enoch, gezegd dat hij heeft „gewandeld met God”. Hij was speciaal door God geroepen. Ten tijde van Noach overspoelde een bevolkingsexplosie de aarde, zoals in onze tijd. Het menselijk denken en de belangen waren „te allen tijde slechts boos... De aarde nu was verdorven voor Gods aangezicht, en de aarde was vol geweldenarij... zij was verdorven, want al wat leeft had zijn weg op de aarde verdorven” (Gen. 6:5, 11-12).

Dit universele verderf en geweld bracht lijden, angst en frustratie over een slechte mensheid. Het schijnt dat de mensheid nooit begrijpt dat de weg van het „nemen” — overtreding van Gods Wet — toenemend lijden over zijn bedrijvers, en anderen brengt.

Dit geweld was zo algemeen geworden dat God besloot de mensheid langer lijden door toenemende ellende en angst te besparen.

God nam hun armzalig leven weg door een de gehele aarde omvattende vloed, om *in de volgende seconde van hun bewustzijn weer te worden opgewekt* in de opstanding van de „grote witte troon” (Openb. 20:11-12). Ze zullen weer tot leven worden gebracht in een tijd waarin Christus de aarde in rechtvaardigheid, vrede en geluk regeert. Satan zal verdwenen zijn. Hun geest zal dan worden geopend voor Gods waarheid en eeuwig behoud zal hun worden aangeboden.

God wilde het menselijk leven een nieuw en fris begin geven.

Interraciale huwelijken

Slechts één man, Noach, was „oprecht in zijn geslachten” (*Staten* — (Zie verder pagina 23)

BESTAAT ER EEN VOLMAAKTE REGERING?

Bijna zesduizend jaar menselijke ervaring hebben één ding aangetoond: geen enkele menselijke regering heeft duurzame vrede en voorspoed verwezenlijkt! Waarom niet?

door Keith W. Stump

Waarom hebben regeringen van mensen door heel de geschiedenis heen zo jammerlijk gefaald? Waarom zijn ze er niet in geslaagd de voornaamste twee doeleinden te bereiken die ze zich hadden gesteld: vrede en welvaart?

Het antwoord werd nadrukkelijk geformuleerd door Herbert W. Armstrong, de hoofdredacteur van *De Echte Waarheid*, op een unieke conferentie in maart 1977.

Unieke conferentie

De conferentie werd gehouden in Windhoek, het bestuurscentrum van Zuidwest-Afrika, ook bekend als Namibië.

Elf delegaties van de 11 bevolkingsgroepen die de 900.000 inwoners van Zuidwest-Afrika vormen, waren bijeen in het historische Turnhalle-vergadergebouw te Windhoek. Hun doel: een passende grondwet voor hun land ontwerpen.

Zuidwest-Afrika, een voormalige Duitse kolonie, wordt sinds 1920 door Zuid-Afrika bestuurd. Het had zijn onafhankelijkheid aan het einde van 1977 moeten verwerven.

De Turnhalle Conferentie was voor het eerst bijeengeroepen in september 1975. Door velen was ze vergeleken met de conventie die bijna twee eeuwen eerder de Grondwet van de Verenigde Staten opstelde.

De heer Armstrong was de eerste buitenlander en religieuze leider die werd uitgenodigd om de bijeenkomst toe te spreken. Meer dan 40 afgevaardigden en andere hooggeplaatste functionarissen waren voor zijn toespraak bijeengekomen.

De heer Armstrong begon zijn rede met een overzicht van de menselijke geschiedenis. Hij verklaarde aan

de hand van de bijbel hoe de aartsengel die wij als Lucifer kennen de regering en de wet van God verwierp. En hoe later, de eerste mens, Adam, de weg van God afwees en de weg van Satan verkoos.

Hij verhaalde ook hoe Adams afstammelingen, afgesneden van contact met God, hun eigen weg kozen — de op zichzelf geconcentreerde, door wedijver gekenmerkte weg van „nemen” — in plaats van de op God geconcentreerde, naar buiten gerichte weg van „liefde” of „geven”.

„Dit is de achtergrond die geleid heeft tot de huidige problemen”, vatte de heer Armstrong samen.

Hij merkte op dat God Adam en zijn nakomelingen er feitelijk toe heeft veroordeeld hun eigen regeringen te vormen, gebaseerd op het beginsel van „nemen”.

Door heel de geschiedenis heen, zei hij, zijn de menselijke, burgerlijke regeringen een straf geworden wegens het verwerpen van Gods goddelijke regering.

De heer Armstrong zei verder tot de afgevaardigden dat zij een unieke gelegenheid hadden om een menselijke regering te vormen die duidelijker gebaseerd was op Gods levenswijze — de weg van de onzelfzuchtige zorg voor elk van hun 11 bevolkingsgroepen, van dienen, samenwerken en delen voor het welzijn en de welvaart van anderen.

„God help u het beste te doen wat gedaan kan worden en de voortreffelijkste regering te vormen die ooit in de geschiedenis der mensheid op deze aarde is gevormd”, aldus wekte de heer Armstrong de conferentie op. Het moest een regering zijn, vervolgende hij, die rechtvaardig en juist zou

zijn voor iedere persoon, ongeacht ras of andere overwegingen.

Historisch verslag

De gebeurtenissen in het kielzog van de Turnhalle Conferentie gingen niet de richting uit waarop haar afgevaardigden gehoopt hadden. Inmenging door krachten van buiten vertraagde Zuidwest-Afrika's onafhankelijkheid. De guerrillastrijd nam toe. De besprekingen over de toekomst van het aan diamant en uranium rijke gebied zijn nu tot stilstand gekomen. Zuidwest-Afrika blijft in een toestand van politieke en sociale gisting.

Deze ontwikkeling past helaas wonderwel in het droevige, 6000 jaar omvattende relaas van 's mensen geschiedenis. Zowel in de jongste als in vervlogen tijden zijn de pogingen van de mens om het probleem der regeerwijze aan te pakken gedwaarsboemd door problemen die buiten het bereik van het menselijke vermogen liggen.

Gedurende duizenden jaren hebben eerlijke en fatsoenlijke leiders gepoogd de ontzaglijke regeerproblemen de baas te worden. Deze mensen trachtten verantwoorde oplossingen te vinden, de wereld te verbeteren. Maar krachten die blijkbaar buiten hun macht liggen, hebben deze pogingen telkens weer verijdeld.

Ongeacht hun methoden om ze te bereiken, beweren regeringen dezelfde fundamentele doeleinden te hebben, waarvan de voornaamste vrede en welvaart zijn, dikwijls samengevat als het „algemeen welzijn”. In heel de geschiedenis hebben regeringen zich ertoe gezet deze doeleinden op vele verschillende wijzen te verwezenlijken.

Maar geen enkele regering in de

geschiedenis heeft deze doeleinden ooit ten volle of duurzaam bereikt. Geen enkele heeft duurzame vrede en welvaart bewerkstelligd.

Alle menselijke regeringen hebben op het een of andere punt gefaald.

In plaats van vrede heeft de mensheid in bijna iedere generatie oorlog en geweld gekend. Oorlog is de weg van de geschiedenis geweest. Er zijn in de hele geboekstaafde geschiedenis ruim 15.000 oorlogen geweest. Ongeveer 100 miljoen mensen zijn alleen reeds in deze 20e eeuw in oorlogen omgekomen.

In plaats van welvaart heeft de grote meerderheid der mensen niets anders gekend dan slavernij, ongeluk en ellende. Welvaart voor de weinigen, armoede voor de velen is de eeuwenoude regel geweest.

De wereldproblemen, nu en in heel de geschiedenis, vormen een felle aanklacht tegen de regeringssystemen der wereld. In werkelijkheid hebben regeringen in de meeste gevallen meer problemen geschapen dan opgelost.

De mens heeft bewezen volslagen onmachtig te zijn om zichzelf te regeren.

Waarom heeft het begaafdste van Gods fysieke schepselen zo jammerlijk gefaald?

De menselijke factor

Er is een stellige oorzaak — een duidelijke reden waarom regeringen zo ver bij hun doel ten achter zijn gebleven.

Regeringen hebben gefaald, eenvoudig doordat ze niet wisten hoe ze moesten slagen. De mensheid heeft de enige kennis verworpen die het de regeringen mogelijk zou maken te slagen — de kennis van God en zijn weg.

De mensheid kent de weg naar vrede en welvaart eenvoudig niet (Jes. 59:8). De mens, van God gescheiden, is niet in staat de vereisten voor vrede te begrijpen.

De wereldproblemen zijn in wezen geestelijk van aard. Ze hebben een diepgewortelde geestelijke basis. Ze kunnen niet worden opgelost louter door het gebruik van fysieke kennis.

Door de kennis van God te verwerpen, moest de mens op zijn eigen filosofen vertrouwen — op door mensen ontworpen methoden die hem

juist voorkomen. Hij heeft nagelaten een bijbelse vermaning van essentieel belang in acht te nemen. Lees zelf in Spreuken 14:12: „Soms schijnt een weg iemand recht, maar het einde daarvan voert naar de dood”.

De mens heeft verkozen zijn eigen weg te volgen, de weg die hem goed voorkomt. Hij heeft God als zijn leider verworpen. Zelfs Gods eigen uitverkoren volk heeft zich van Hem afgesneden door de zonde.

De hedendaagse naties hebben niet de gave van Gods heilige Geest, die hun verstand zou kunnen openstellen voor geestelijke kennis en hun de kracht kan geven om de menselijke natuur te beteugelen.

Het is 's mensen eigen door Satan verleide natuur — van ijdelheid, afgunst, wellust en hebzucht — die hem belet een wereld van duurzame vrede en welvaart te bereiken. De mensheid heeft volkomen gefaald die natuur aan banden te leggen.

De menselijke factor is het onherkende zaad van vernietiging binnen iedere vorm van aardse regering. 's Mensen regeringen zijn wezenlijk onvolmaakt, doordat de mens onvolmaakt is.

Er komt een factor bij die het probleem nog ingewikkelder maakt. Niet alleen maakt de onbeteugelde menselijke natuur de mens ongeschikt tot regeren — de menselijke natuur wil niet geregeerd worden. Satans houding van uitdaging en rebellie doordringt deze wereld. De afgelopen jaren zijn de regeringen der wereld gevallen in een doorsnee-tempo van één per maand.

In deze wereld is de enige rem op de menselijke natuur de menselijke natuur zelf. De machtsbegeerte van de ene mens wordt slechts in bedwang gehouden door de gretigheid van de ander om de macht te behouden. Het resultaat: binnenlandse strijd, chaos, streven naar politieke macht, oorlog.

De pogingen van de mens het op zijn eigen manier te doen, los van God, zijn hoogst noodlottig gebleken.

Dit is Satans wereld

Velen beseffen niet dat de almachtige God van de bijbel niet „de god van deze wereld” is. Gedurende heel de

geschiedenis heeft de Schepper God zich over het algemeen afzijdig gehouden — met uitzondering van die gelegenheden waarbij goddelijke tussenkomst nodig is geweest voor het vervullen van zijn doeleinden.

God staat de wereld toe haar eigen weg te gaan, zelf te leren dat Satans weg van de verwerping van Gods wet en regering uiteindelijk niets dan rampen kan baren. Die bittere les is geschreven in bloed, lijden, ongeluk en dood.

Het relaas der geschiedenis maakt overduidelijk dat dit Satans wereld is. De „god van deze wereld”, zo onthult uw bijbel, is Satan (zie 2 Kor. 4:4). Deze wereld staat onder Satans heerschappij, niet onder Gods regering.

Jesus Christus is opgetreden om Satan als heerser over de aarde te ontronen (Matth. 4:1-11), maar Hij is nog niet op aarde teruggekeerd om de troon te bestijgen en Gods Koninkrijk over alle naties te vestigen.

Inmiddels veroorlooft God menselijke regeringen te functioneren (Rom. 13), voornamelijk met het doel wet en orde te handhaven (zie vers 4). God wil geen anarchie toelaten. Maar God stelt aan deze menselijke regeringen ook duidelijke grenzen. Deze wereldse regeringen hebben geen onbeperkt gezag.

Wanneer gezagdragers hun macht misbruiken en hun grenzen overschrijden waardoor ze in conflict met Gods wetten en voorrechten komen, moeten Gods wetten duidelijk de voorrang krijgen. „Men moet Gode meer gehoorzamen dan de mensen”, verklaarden de eerste apostelen (Hand. 5:29).

De leer van de bijbel is duidelijk: als individuen moeten wij onderworpen zijn aan de door mensen ontworpen wetten van het land — en wanneer deze in strijd zijn met God, moeten wij God gehoorzamen en de straf die mensen opleggen, ondergaan. Satan heeft voortdurend burgerlijke regeringen gebruikt om tegen Gods weg en Gods doeleinden in te gaan.

Maar Satans dagen zijn geteld.

Een nieuw tijdperk op komst

Weinigen begrijpen dat het evangelie van Jesus Christus een boodschap (Zie verder pagina 28)

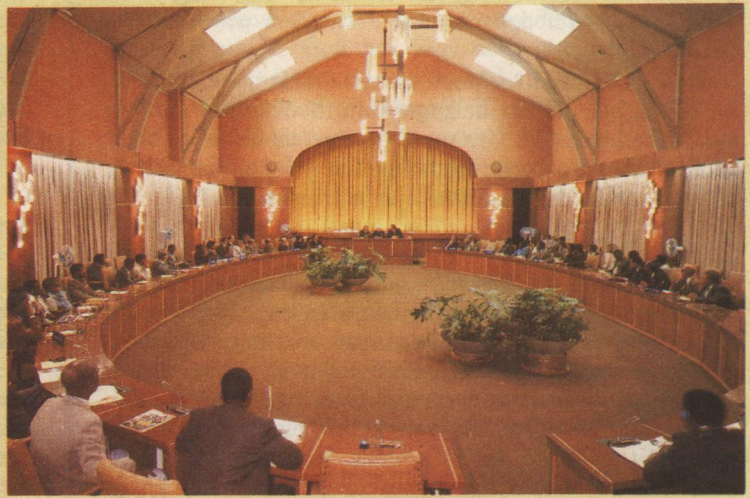
HERBERT W. ARMSTRONG VERSPREIDT HET NIEUWS OVER WERELDREGERING

De afgelopen 10 jaar heeft Herbert W. Armstrong persoonlijk het goede nieuws van de Wereld van Morgen verkondigd aan koningen, premiers, presidenten en vooraanstaande functionarissen van vele naties rond de aarde. Hier ziet u hem afgebeeld (tegen de wijzers van de klok in) met koning Hoessein van Jordanië, president Marcos van de Filippijnen, premier Begin van Israël en premier Gandhi van India. Als laatste een momentopname van zijn toespraak tot de Turnhalle Conferentie in Zuidwest-Afrika in 1977 (zie artikel).

Hagop Toranian

Plain Truth

Plain Truth

Eliahu Harati

Plain Truth

IS DE BIJBEL BETROUWBAAR?

De accurate van de bijbel vormt het middelpunt van een nieuwe controverse.

door Robert C. Boraker

Momenteel is er in godsdienstige kringen een strijd gaande, met name in de VS. Het is een strijd over de bijbel. Voor de evangelistisch of fundamentalistisch georiënteerden is het *The Battle for the Bible* (De strijd om de bijbel). Dat is de titel van het populaire boek van Harold Lindsell, oud-redacteur van *Christianity Today*.

De strijd concentreert zich op de vraag of de bijbel nu wel of niet in haar geheel door God geïnspireerd en in alle onderdelen onfeilbaar is. Bevat de bijbel vergissingen of is zij absoluut vrij van fouten en vergissingen — zelfs op de gebieden die wetenschap en geschiedenis betreffen?

Harold Lindsell schreef in zijn boek: „De bijbelse onfeilbaarheid is het belangrijkste theologische onderwerp van deze tijd”. Uiteraard beweert de bijbel de bron te zijn van ware geestelijke of goddelijke kennis. Critici zeggen echter dat de bijbel niet betrouwbaar is.

Recente gebeurtenissen

Tussen 1900 en 1930 kreeg een tendens naar leerstellige vrijzinnigheid de overhand. Heden ten dage zijn er niet alleen individuele theologen, maar ook seminaries en gehele denominaties die beweren dat de bijbel naast geestelijke waarheid eveneens dwalingen bevat. Zij beschouwen de bijbel niet meer als in totaliteit betrouwbaar. Dit geldt in het bijzonder met betrekking tot gebieden van wetenschap en geschiedenis. Fundamentalisten dagen deze moderne bewering uit. Zij zeggen dat als men eenmaal begint onjuistheden in enig deel van de bijbel aan te nemen, men spoedig ook essentiële doctrines zal verwerpen. Dergelijke mensen, beweren zij, beginnen bepaalde gedeelten van de bijbel die hun niet aanstaan, in twijfel te trekken. Bijvoorbeeld Paulus' onderwijzing over vrouwen die zich aan hun echtgenoot dienen te onderwerpen (1 Kor. 11:3 en Ef. 5:22-33). Deze wordt beschouwd als de *mening* van Paulus over deze zaak en staat derhalve open voor discussie en afwijzing.

Of predikanten die homoseksualiteit accepteren of denken dat vrouwen geordineerd kunnen worden, terwijl Paulus duidelijk leert dat dergelijke praktijken verkeerd zijn (1 Kor. 6:9-10 en 14:34-37). Deze tendens, zeggen fundamentalisten, komt voort uit de veronderstelling dat de geschriften van de apostel Paulus zijn persoonlijke meningen zijn en niet het geïnspireerde Woord van God.

Is de *gehele* bijbel het geïnspireerde Woord van God? Is de bijbel een betrouwbare basis voor een bepaalde manier van leven? Zijn fundamentalisten die beweren dat de bijbel onfeilbaar is in leerstellig opzicht zuiverder dan vrijzinnigen die beweren dat de bijbel wel feilbaar is?

Vertrouwde Jezus op de Schrift?

Laten we om te beginnen eens zien wat de Grondlegger van het christendom — Jezus Christus — geloofde en zei over de Schrift. Zouden moderne vrijzinnigen het daarover met Jezus eens zijn? Sprekend over de tweeledige indeling van de oudtestamentische geschriften zei Hij: „Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen. Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied” (Matth. 5:17-18).

Jezus leerde dat de wil en het Woord en de Wet van God zoals die in het Oude Testament tot uitdrukking komen, van kracht en betekenis zijn voor zijn volgelingen. Hij zei dat de geschriften van het Oude Testament eeuwig waren. „Gemakkelijker zouden hemel en aarde vergaan, dan dat er van de wet één tittel zou vervallen” (Lukas 16:17). En juist hier hebben we dan een verbazingwekkende paradox. Fundamentalisten die beweren dat de bijbel onfeilbaar is en moderne vrijzinnige theologen die volhouden dat dit niet het geval is, stemmen beiden niet overeen met Jezus. Beide groepen houden de Wet van God niet!

Sommigen verwerpen in zijn geheel het Oude Testament als maatstaf van geloof en praktijk. Anderen accepteren alleen die brieven van Paulus die hij schreef terwijl hij in de gevangenis zat. Maar Jezus Christus vertrouwde en gehoorzaamde de oudtestamentische geschriften. Voortdurend verwees Hij ernaar. In de geest van Christus was geen ruimte voor twijfel of voor etiketten als mythe en legende.

Christus herinnerde zijn gehoor er altijd aan dat de Schriften die zij onderzochten om eeuwig leven te vinden, getuigden van de komst van de Messias (Joh. 5:39). Zoals veel mensen van vandaag stelden Jezus' toehoorders vertrouwen in de woorden van Mozes, maar zij geloofden niet echt alles wat hij had geschreven. „Want indien gij Mozes geloofdet, zoudt gij ook Mij geloven, want hij heeft van Mij geschreven. Maar indien

gij zijn geschriften niet gelooft, hoe zult gij mijn woorden geloven?" (Joh. 5:46-47.)

Christus en het Oude Testament staan of vallen tezamen. Dikwijls wordt verwezen naar de oudtestamentische geschriften die Hij vervulde (Lukas 22:36-38; Joh. 7:42; 17:12; 19:24, 36, 37). Deze moesten allemaal vervuld worden, omdat ze alle onfeilbaar en zonder dwaling waren.

Na zijn opstanding berispte Hij de discipelen dat zij zo traag waren om alles wat de profeten over Hem hadden gesproken te geloven. „En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had . . . Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften *begrepen*” (Lukas 24:27, 45).

Eens berispte Christus de Sadduceeën: „. . . Gij dwaalt, want gij kent de Schriften niet . . .” (Matth. 22:29). Jezus kende de oudtestamentische geschriften en gebruikte ze als zijn bron van gezag.

In zijn confrontatie met Satan verdedigde Christus zich door driemaal uit het Oude Testament te citeren (Matth. 4:4, 7, 10). Toen Satan Christus verzocht door te zeggen: „. . . Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden”, antwoordde Christus: „. . . Er staat geschreven [Deut. 8:3]: Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van *alle woord*, dat uit de mond Gods uitgaat”. Christus zei dat de mens moet leven van elk woord van God, en Hij bedoelde daarmee wat in het Oude Testament is vastgelegd. Hoeveel christenen — vrijzinnigen dan wel fundamentalisten — van vandaag geloven dat werkelijk?

Ook de apostel Paulus hield het Oude Testament hoog als gids voor onze levenswijze. Hij sprak over het Oude Testament toen hij zei: „Al wat namelijk te voren geschreven is, werd tot ons onderricht geschreven, opdat wij in den weg der volharding en van de vertroosting der Schriften de hoop zouden vasthouden” (Rom. 15:4). Hij herinnerde er voorts aan dat de voorbeelden uit het Oude Testament zijn „. . . opgetekend ter waarschuwing voor ons” (1 Kor. 10:11). Volgens zowel Jezus als Paulus is het onvoldoende te weten dat de bijbel onfeilbaar is: u moet hem geloven en doen wat hij zegt.

Is de gehele Schrift geïnspireerd?

Toen hij aan Timotheus schreef, hield Paulus nadrukkelijk staande dat *alles* van het Oude Testament door God is geïnspireerd: „De gehele Schrift toch is van God ingegeven en nuttig tot lering, bestraffing, terechtwijzing, opvoeding in gerechtigheid” (2 Tim. 3:16, *Leidse vert.*). De enige Heilige Schrift die Timotheus van kindsbeen af (vers 15) gekend kon hebben waren de geschriften van het Oude Testament.

Maar hoe staat het nu met het Nieuwe Testament? Kan men weten dat daarin alles door God is geïnspireerd? Toen Paulus „de gehele Schrift” zei, bedoelde hij logischerwijze de oudtestamentische geschriften die reeds geschreven waren plus de nieuwtestamentische geschriften die tot dan toe waren geschreven — alsmede de andere die in de toekomst nog zouden worden geschreven.

Paulus geloofde dat de evangeliën geïnspireerde geschriften waren. Al eerder had hij aan Timotheus geschreven: „Immers, de Schrift zegt: Gij zult een dorsenden os niet muilbanden, en: De arbeider is zijn loon waard” (1 Tim. 5:18). Het eerste citaat komt uit Deuteronomium 25:4. Het tweede citaat wordt gevormd door de woorden van Christus zoals die in Lukas 10:7 zijn te vinden. Paulus rubriceerde beide als „de Schrift”.

Vandaag de dag worden de brieven van Paulus door sommigen opgevat als persoonlijke meningen, maar niet door de apostel Petrus. Deze zei dat in de brieven van Paulus „een en ander moeilijk [is] te verstaan, wat de onkundige en onstandvastige lieden tot hun eigen verderf verdraaien, evenals trouwens *de overige schriften*” (2 Petr. 3:16). Petrus plaatste Paulus' brieven dus in dezelfde categorie als „de overige schriften”.

Als laatste boek van het Nieuwe Testament zou het boek Openbaring geschreven worden. Het belang van dit boek wordt duidelijk gemaakt door de waarschuwing van de apostel Johannes aan het einde: „Ik betuig aan een ieder, die de woorden der profetie van dit boek hoort: Indien iemand hieraan toevoegt, God zal hem toevoegen de plagen, die in dit boek beschreven zijn; en indien iemand afneemt van de woorden van het boek dezer profetie, God zal zijn deel afnemen van het geboomte des levens en van de heilige stad, welke in dit boek beschreven zijn” (Openb. 22:18-19).

Elk schriftgedeelte van zowel het Oude als het Nieuwe Testament draagt het stempel van de inspiratie van God. De bijbel is „door God ingeblazen”. Het is wat uit Gods mond komt en daarom is het zijn Woord — een produkt van zijn scheppende kracht die door menselijke instrumenten werkt. God bracht aan de schrijvers van de bijbel nauwkeurig over wat Hij wilde dat wij weten. De profetieën in de bijbel bijvoorbeeld zijn niet ontstaan door menselijk denken of menselijke inspanning, „. . . maar, door de heilige Geest gedreven, hebben mensen van Godswegen gesproken” (2 Petr. 1:20-21).

De heilige Geest leidde de schrijvers van de bijbel

De schrijvers van de bijbel werden gemotiveerd door de heilige Geest. Zij werden geleid en voortgedreven door Gods Geest zoals een zeilschip door de wind.

David beschreef hoe God hem inspireerde: „De Geest des Heren spreekt door mij, zijn woord is op mijn tong” (2 Sam. 23:2). Vele malen zei God de oudtestamentische schrijvers, in het bijzonder de profeten, precies welke woorden zij moesten spreken of schrijven. God sprak vaak tot hen en zei: „Zeg tot het volk, zo zegt de Here . . .” Andere keren hadden de schrijvers klaarblijkelijk de vrijheid hun eigen stijl en persoonlijkheid te gebruiken bij het schrijven onder leiding van de heilige Geest. Elk boek weerspiegelt de stijl, de ervaringen en de persoonlijkheid van de schrijver. Maar steeds leidde de heilige Geest de schrijver bij zijn onderzoek, in het opstellen van zijn ideeën en zelfs in zijn woordkeus. Er was meer bij betrokken dan (*Zie verder pagina 29*)

DE DERDE WERELDOORLOG

door Stanley R. Rader

DE WERELD ziet er op het ogenblik totaal anders uit dan nog maar weinige jaren geleden. Zij is veel gevaarlijker. Zij is veel onstabiel. Het oude „machtsevenwicht” dat de wereld belette over de schreef te gaan en zich in nucleaire vernietiging te storten, bestaat niet meer.

Na de Tweede Wereldoorlog was de Amerikaanse militaire heerschappij de spil van de wereldpolitiek. Hoewel het Amerikaanse kernwapenmonopolie maar kort duurde, was het duidelijk dat niemand de westerse democratieën met een kernoorlog durfde dreigen omdat zij massaal zouden terugslaan. In de weinig zachtzinnige arena van de wereldpolitiek werkte dit feit tot het behoud van de vrede.

Maar nu is dat alles veranderd en is de mogelijkheid van een werkelijke kernoorlog groter dan ooit sedert Hiroshima.

Deze gedachten vinden steun in de verschijning van uittreksels uit het jongste literaire voortbrengsel van de voormalige president Richard Nixon *The Real War*, waarin hij de toestand van de wereld sedert zijn ambtsneerlegging in 1974 onder de loep neemt. Een van de sleutelstellingen van het boek is dat Amerika in de jaren '80 met twee realiteiten wordt geconfronteerd waarmee het nooit eerder heeft gerekend:

„De eerste is dat, als het tot een oorlog komt, wij zouden kunnen verliezen. De tweede is dat wij ook zonder een oorlog verslagen zouden kunnen worden.” Nixon gelooft dat de Amerikaanse militaire macht de Sovjetunie — die naar zijn mening op niets minder dan wereldheerschappij uit is — er tot dusverre van heeft weerhouden een kernoorlog te riskeren. Die terughoudendheid is er nu niet meer. „Het gevaar voor het Westen” is dan ook volgens Nixons analyse, „dat de westerse wereld

zich geconfronteerd zou kunnen zien met een keuze tussen overgave of zelfmoord”. Op zijn allerminst zal deze nieuwe toestand in de wereld betekenen dat de Sovjetunie veel eerder bereid zal zijn overal ter wereld „plaatselijke agressie” te plegen.

Het valt te betreuren dat president Nixon deze kijk op de wereld niet had toen hij van 1969 tot augustus 1974 (hij zag zich gedwongen af te treden) president was. En het is heel ongelukkig dat hij destijds, toen hij deze inzichten nog niet — of niet serieus — was toegedaan, niet van zijn mogelijkheden als president gebruik maakte om de Sovjetunie te beletten in de hele wereld al haar doeleinden te bereiken gedurende de afgelopen 12 jaar.

Helaas was president Nixon zeer druk doende de Vietnamese oorlog „met ere” te beëindigen, tot een algemene toestand van ontspanning met de Sovjets te komen, overeenstemming te bereiken over bewapeningsbeperking en zich te beschermen tegen de gevolgen van de onfortuinlijke Watergate-zaak. In die dagen hoorden wij van de heer Nixon onvoldoende of in het geheel niets omtrent de voornaamste punten van zijn huidige boek.

In 1973 bezochten de heer Armstrong en ik het Zuidvietnamese Saigon. In een onderhoud van een uur met president Ngoyen Van Thieu, stortte deze bij ons zijn hart uit en voorspelde zonder aarzeling de nederlaag van zijn land tegen de strijdkrachten van Noord-Vietnam. In bittere bewoordingen veroordeelde hij de terugtrekking van de Amerikaanse strijdkrachten en het falen van de Amerikaanse regering om haar beloften ten aanzien van de vrijheid en de onafhankelijkheid van zijn land na te komen. Ook waarschuwde hij de heer Armstrong en mij dat de Derde Wereldoorlog al

sinds 1945 aan de gang was, en dat de westerse wereld en in het bijzonder de VS zich dat niet hadden gerealiseerd doordat de oorlog niet volgens conventioneel of traditioneel recept werd uitgevochten. Dat laatste nam volgens hem niet weg dat de Sovjetunie op alle continenten bezig was door middel van haar agenten of gevolmachtigden een totale oorlog te voeren. President Thieu verzekerde met grote stelligheid dat er elk ogenblik een nieuwe hete oorlog kon uitbarsten — in Korea tussen Noord- en Zuid-Korea; in het Midden-Oosten tussen Israël en zijn burens; of ter plekke in Zuid-Vietnam, waar de Viet Cong en de Noordvietnamezen domweg bezig waren hun krachten te bundelen voor het laatste stootje als de Amerikaanse steun werd teruggetrokken.

Dit alles stond president Thieu kristalhelder voor de geest, en zoals ik twee maanden daarna in *De Echte Waarheid* schreef, is dit altijd al zeer voor de hand liggend geweest voor de heer Armstrong, die sedert het begin van de jaren '30 consequent een fel en vooruitziend anti-communist is geweest.

Nog geen 24 uur na ons bezoek aan president Thieu in Saigon, kwam zijn voorspelling over een nieuw brandpunt uit toen de oorlog van 1973 in het Midden-Oosten uitbrak. In die 24 uur hadden de Russen in feite opnieuw toegeslagen, ditmaal door hun toenmalige aanhangers — Egypte en Syrië. Egyptische strijdkrachten waren met behulp van hun Russische adviseurs (en waarschijnlijk actieve strijders) het Suezkanaal overgestoken terwijl Syrische strijdkrachten vanuit de Golan hoogvlakte in het noorden van Israël waren opgerukt. En, zoals wij allen binnen weinige dagen vernamen, bevond de wereld zich op het randje van een totale kernoorlog toen zowel de Sovjetrussi-

sehe als de Amerikaanse strijdkrachten in de nucleaire alarmtoestand werden gebracht.

Vooruitgezien

Daar staat tegenover dat de lezers van *De Echte Waarheid* al decennia lang waren gewaarschuwd voor het gevaar van Sovjet-agressie door middel van handlangers of op andere wijze. Zij waren gewaarschuwd voor de energiecrisis, voor de gevaren van een op hol slaan van de inflatie ten gevolge van het ontbreken van een rem op de overheidsuitgaven, en voor het wegbelasten van het erfgoed van het Amerikaanse volk. Zij lazen over al die trauma's lang voordat de feitelijke gebeurtenissen zich voordeden.

Het feit dat wij konden voorspellen wat er morgen gaat gebeuren berust evenals ons inzicht in het komende wereldgebeuren op de omstandigheid dat dit alles ons is geopenbaard in het geïnspireerde geschreven Woord van de levende God. En als deel van onze opdracht hebben wij die kennis gedeeld met onze lezers in de hele wereld. Wij zijn nu van mening dat in de toekomst meer wereldleiders indachtig zullen zijn aan de gedurfde, maar accurate voorspellingen die in elk nummer van dit tijdschrift worden gedaan.

Omgekeerd lijkt het mij van zeer grote betekenis dat een man als Nixon, wie zelfs zijn felste critici een grote mate van inzicht in de internationale betrekkingen toekennen, gevoelig is voor tendensen die verband houden met de bijbelse profetie en met het ware evangelie van Jezus Christus.

Zonder dat in zoveel woorden te zeggen, schijnt de heer Nixon zich intuïtief te hebben gerealiseerd dat onze wereld niet normaal is. De crisistoestand is tegenwoordig de normale situatie in de wereld. In het uit 1968 daterende voorwoord van een van zijn eerdere boeken *Six Crises* merkte Nixon op: „De crises van de Eisenhower-jaren en van de Kennedy-regering waren over het geheel genomen niet meer dan kortstondige ogenblikken van spanning; ze werden op de een of andere manier opgelost, en het nationale leiderschap kwam er versterkt uit te voorschijn. Maar tijdens de Johnson-Humphrey-regering

kwam er verandering in de aard van de crises. De opmerkelijke karakteristiek van de crises van onze dagen is hun continuïteit — het lijkt erop dat zij komen zonder te gaan.”

Gezien deze verschuiving naar een tijdperk van permanente crisis, is een juist inzicht in wat er staat te gebeuren, van uitzonderlijk belang geworden voor de buitenlandse betrekkingen. De bijbel leert ons: „Indien openbaring ontbreekt, verwildert het volk . . .” (Spr. 29:18) — en dat is speciaal het geval in een wereld die tot de tanden met kernwapens is gewapend. Ook leert de bijbel: „De

---

„Het gevaar voor het Westen” is dan ook volgens Nixons analyse, „dat de westerse wereld zich geconfronteerd zou kunnen zien met een keuze tussen overgave of zelfmoord”.

---

schrandere ziet het onheil en bergt zich, maar de onverstandigen gaan hun gang en moeten boeten” (Spr. 22:3). Om daar nog eens goed de nadruk op te leggen wordt dit herhaald in Spreuken 27:12.

Maar vooruitzien is nu niet bepaald het kenmerk geweest van het staatsmansbeleid in het laatste van de jaren '70. Nixon gelooft dat de fout waar alles om draaide, het schrappen was van de B-1 bommenwerper — een afgelasting die „een der grootste strategische blunders was welke Amerika ooit heeft gemaakt.” Dit besluit veranderde de krachtsverhoudingen in de wereld dusdanig dat de VS een volgende oorlog vermoedelijk zouden verliezen.

Maar al maken de beginjaren van het decennium na 1980 de wereld dan ook tot een gevaarlijker oord, er zijn nog meer veranderingen op til. Er zal een nieuw tijdperk aanbreken in de aangelegenheden van de wereld —

een tijdperk waarin wereldpolitiek zoals wij die momenteel kennen, zelfs niet langer zal bestaan.

Wat dit betreft vond ik één opmerking van Nixon bijzonder interessant. De voormalige president merkt op dat de meeste leiders van de zwarte Afrikaanse landen *alleen maar geïnteresseerd zijn in de handhaving van hun eigen machtspositie*. Bijgevolg zijn zij van nature meer geneigd klanten van de Sovjetunie te worden, omdat die zelf wordt beheerst door een zeer kleine minderheid die deskundiger is in de handhaving van de eigen macht dan welke andere groep ter wereld ook. Door deze vorm van deskundigheid nog te ondersteunen met militair materieel, hebben de Sovjets in land na land van het zwarte Afrikaanse continent leiders bereid gevonden hun hulp te aanvaarden — dat wil zeggen Sovjetoverheersing.

Onwillekeurig komt mij een diner in gedachten dat de heer Armstrong in januari 1969 had met Franz Josef Strauss, de gewezen minister van defensie van West-Duitsland en de huidige uitdager voor het ambt van kanselier. De heer Armstrong, die zich realiseerde dat Strauss in de VS was gearriveerd tijdens de installatieplechtigheden van president Nixon, vroeg Strauss tijdens het diner waaraan volgens hem Nixon had gedacht toen hij zijn ambtseed aflegde. Het zonder enige aarzeling gegeven antwoord van Franz Josef Strauss was maar al te profetisch: „Natuurlijk alleen maar hoe hij het moet aanleggen om herkozen te worden!”

Daarentegen zal de wereld van morgen niet het produkt zijn van persoonlijk machtsstreven. Zij zal het voortbrengsel zijn van God Zelf, die zijn Zoon Christus terug zal zenden naar de aarde om de wereld niet onstabiel of gevaarlijker te maken, maar vredelievend, ordelijk en welvarend.

Ik vrees dat het boek van Nixon de wereld van het begin der jaren '80 maar al te nauwkeurig beschrijft. Het geeft ons niet veel aanleiding tot hoop op een betere toekomst.

Maar er bestaat een boek dat wel degelijk een weg wijst naar een betere wereld van de toekomst: *Tomorrow — What It Will Be Like* door Herbert W. Armstrong. Vraag uw gratis exemplaar vandaag nog aan. □

Roland Rees

DE GERUISLOZE MASSAMOORD

Onze vrije wereld beleeft thans een mensenslaching, waarbij die tijdens het bewind van Hitler in het niet zinkt. Dit jaar alleen al zullen er zo'n vijftig miljoen mensenlevens doelbewust worden vernietigd. Dit artikel over abortus provocatus maakt duidelijk wat deze verschrikkelijke slachting voor de rest van de wereld te betekenen heeft.

door Jeff Calkins

Een droevige en tragische profetie uit de bijbel is reeds in onze dagen werkelijkheid geworden: „... dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig... aan hun ouders ongehoorzaam... liefdeloos... onmatig... opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God...” (2 Tim. 3:1-4)

Deze profetie tekent de karaktertrekken van de moderne mens. Wellicht nergens treden deze afschuwelijke eigenschappen van de mens meer aan de dag dan op het punt van de abortus. Het is verbluffend hoe diep we in iets meer dan een tiental jaren zijn gezonken.

Dit artikel gaat *niet* over abortus verricht bij 14-jarige meisjes die als

zouden zijn gestorven. Deze uitzonderlijke gevallen worden door voorstanders van abortus gebruikt als een soort rookgordijn teneinde een beroep te doen op ons medelijden, onze menselijkheid. De abortuskwestie waar het hier om gaat, betreft zeer beslist *niet* dergelijke tragische gevallen. Slechts vijf procent van alle abortusverrichtingen in de VS wordt gedaan op grond van bloedschande, verkrachting, levensgevaar voor de moeder of afwijkingen van de foetus. Nee, het zijn de andere gevallen van abortus, de andere 95 procent, voornamelijk verricht omdat de zwangerschap *ongelegen* komt, die aantonen hoe diep onze samenleving is gezonken.

Geopenbaarde kennis

De mens zou de waarheid omtrent abortus hebben kunnen leren kennen door het lezen van Gods Woord. Wat de bijbel leert, is volkomen duidelijk. Alleen al het feit dat de mens de waarheid omtrent abortus niet kent, toont aan hoe onze maatschappij te kort schiet in kostbare kennis van Gods plan voor de ontplooiing van de mens. De verwekking van het kind, de ontwikkeling van embryo en foetus, en de geboorte komen nauwkeurig overeen met de potentiële verwekking, groei, ontwikkeling en uiteindelijke geboorte van de mens als geestelijk wezen in Gods Koninkrijk. God vermoordt zijn ongeboren geestelijke kinderen niet, en als menselijke wezens Gods plan begrepen, zouden zij weten dat ze hun ongeboren,

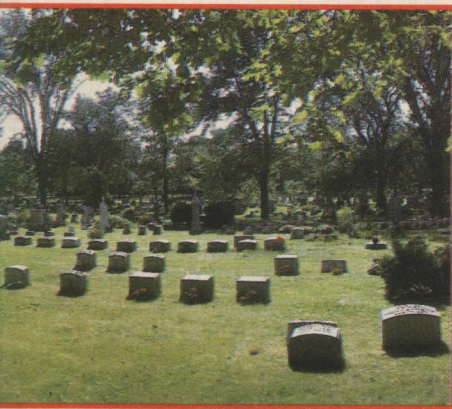
vleselijke kinderen niet mogen doden.

Maar de mens heeft God als bron van geopenbaarde kennis verworpen. Een gynaecoloog die in Washington een soort abortusfabriek leidt, antwoordde op de vraag hoe hij zijn afgrijselijk werk kon rechtvaardigen: „De mens is maatstaf voor de waarde van alle dingen. Wij geven die waarde. Anthropos, de mens, geeft die waarde!”

Maar ook zonder het geopenbaarde Woord Gods kan de mens weten dat abortus slecht is! Dat is nu juist de reden waarom de veertig tot vijftig miljoen abortusverrichtingen per jaar ons zo duidelijk laten zien hoe diep die mens is gezonken. Menselijke wezens weten heus wel beter! God toont in zijn Woord dat de mens verantwoordelijk is voor bepaalde vormen van juist gedrag, zelfs als hij *geen kennis* heeft van Gods heilige Wet zoals de bijbel die openbaart:

„Wanneer toch heidenen, die de wet niet hebben, van nature doen wat de wet gebiedt, dan zijn dezen, ofschoon zonder wet, zichzelf tot wet; immers, zij tonen, dat het werk der wet in hun harten geschreven is, *terwijl hun geweten medegetuigt* en hun gedachten elkander onderling aanklagen of ook verontschuldigen” (Rom. 2:14-15).

De mensen kunnen weten dat abortus slecht is, omdat ze weten dat moord slecht is, ongeacht of ze nu de bijbel geloven of niet. Lees de volgende onthullende bekentenis uit *New Republic*, een liberaal Amerikaans

Plain Truth

gevolg van bloedschande of verkrachting zwanger zijn geworden. Evenmin gaat het hier over vrouwen die zonder een dergelijke ingreep stellig

blad, dat abortus voorstaat: „Zou het 'recht van de vrouw om met haar lichaam te doen wat ze wil' haar ook toestaan een andere volwassene te doden, die haar geen enkel kwaad heeft gedaan? Zouden wij de moord goedkeuren op kinderen die niet gewent zijn en niet bemind worden, precies zoals wij de vernietiging van de ongeboren vrucht goedkeuren, omdat hier een dergelijk kind uit voortkomt?”

Ja, zelfs voorstanders van abortus weten dat het doden van een menselijk wezen *na de geboorte* slecht is. Alleen willen ze die kennis niet laten gelden voor de ongeborene.

Wetenschappelijke kennis

Nu, in het jaar 1980, geldt, meer dan ooit in de geschiedenis, dat de mens met geen enkel recht kan beweren dat een ongeboren kind geen uniek en zelfstandig menselijk wezen is. Wetenschappelijke ontdekkingen bevestigen namelijk hetgeen de mens van meet af uit Gods geopenbaarde Woord heeft kunnen leren! Door middel van echoscopie kunnen wij het bewegende ongeboren kind op een beeldscherm zien. Op een monitor kunnen wij de hartslag van het ongeboren kind zichtbaar maken en ook kunnen we de slaapcyclus van de vrucht vaststellen. Er bestaan tegenwoordig manieren om de samenstelling van de urine, het bloed en de huid van de ongeborene te bepalen. Zelfs kunnen we de chemische reacties tussen moederlichaam en vrucht bepalen. Al deze nieuwe methoden leren dat de individualiteit van een ongeboren kind een wetenschappelijk gegeven is.

Vanaf de verwekking zijn de 46 chromosomen in het ongeboren kind uniek, geheel verschillend van die van de ouders. Achttien dagen na de verwekking is hartslag aantoonbaar. Na ongeveer zeven à acht weken heeft het ongeboren kind een eigen hersenactiviteit. (En juist deze activiteit is een der door de wet vastgestelde criteria, die uitmaken of een persoon dood of levend is!) Het ongeboren kind is gevoelig voor pijn en lawaai, reageert op speldeprikken en kan geluiden onderscheiden. Wordt een ongeboren kind na acht weken iets in de hand gegeven, dan zal het dit beetpakken en vasthouden.

Een zeer persoonlijk voorbeeld hoe

iemand achter het wetenschappelijke feit kan komen dat abortus verkeerd is, vindt men in de verklaringen van dr. Bernard N. Nathanson, een van 's werelds vermaardste autoriteiten op het gebied van de prenatale geneeskunde.

Vroeger was dr. Nathanson een der krachtigste voorstanders van abortus. Hij stond aan het hoofd van 's werelds grootste abortuskliniek en was mede-oprichter van de National Abortion Rights Action League. Maar de afgelopen tien jaar is hij van mening veranderd. Waarom? Omdat er nieuwe wetenschappelijke feiten aan het licht zijn gekomen; de godsdienst heeft hierbij geen rol gespeeld: „Ik houd er geen godsdienstige overtuiging op na . . . en heb die ook nooit gehad. Al mijn opvattingen zijn gebaseerd op wereldlijke, wetenschappelijke inzichten”.

Doordat de „medische literatuur” wemelt van de aanwijzingen voor de zelfstandige persoonlijkheid van het ongeboren kind, is dr. Nathanson tot de volgende conclusie gekomen: „Het is een gruwel te beweren dat een foetus niet meer is dan een hompje vlees, iets onbetekenends, of leven dat niet beschermd hoeft te worden”.

Wat betekent de nieuwe wetenschappelijke kennis dan voor dr. Nathanson?

„Ik ben tot de conclusie gekomen dat ik bij mijn werk als hoofd van de abortuskliniek leiding gaf aan het ombrengen van 60.000 onschuldige, menselijke wezens en de vernietiging van een even groot aantal gezinnen.”

Bedenk wel! Dit zegt de man die eens een der krachtigste voorstanders van abortus was. Hij is te vergelijken met de apostel Paulus voor wat diens houding jegens de vroegste christenen betrof. Eens een verwoed vernietiger van het ongeboren leven, wendt hij thans al zijn invloed aan om het te beschermen.

Enkel eenvoudige menselijkheid

Als u nagaat wat een medicus bij een abortus moet doen, dan beseft u pas goed in welke ontstellende mate onze samenleving — gesteld voor twee manieren van leven — „voor de dood gekozen” heeft (zie Deut. 30:19). Als u weet op wat voor manier abortus wordt verricht, zult u begrijpen hoe verhard en wreed onze „beschaafde” samenleving is geworden.

Er bestaan thans drie methoden van aborteren. De meest toegepaste is de vacuümmethode. Daarbij wordt een afzuigbuis in de baarmoeder gebracht en het ongeboren kind wordt letterlijk afgezogen, bij welk proces het uit elkaar wordt getrokken. Daarna wordt het „overschot” onderzocht om er zeker van te zijn dat niets in de baarmoeder is achtergebleven.

In het Amerikaanse tijdschrift *Human Events* vertelt Thomas Gullick hoe een verpleegster, die bij deze manier van abortus placht te assisteren, op een dag totaal van mening veranderde. Dat gebeurde toen de arts deze methode toepaste in een geval dat de vrucht al te groot was om door het afzuigbuisje te kunnen. Zij begon toen ernstig aan de toelaatbaarheid van abortus te twijfelen („Even Abortionists Having Second Thoughts”, in: *Human Events* van 12 april 1980).

Omdat de vacuümmethode niet kan worden toegepast wanneer de vrucht al een bepaalde omvang heeft bereikt — gewoonlijk na 12 weken zwangerschap — worden er twee andere methoden gebruikt.

Voor ongeboren kinderen tussen 12 en 17 weken is er het systeem van „verwijding en verwijdering”. Dit komt erop neer dat de arts met een tang in de baarmoeder gaat, het ongeboren kind grijpt en het naar buiten trekt. Het lichaam van het ongeboren kind moet echter eerst in stukken worden getrokken opdat het de baarmoederhals kan passeren. Soms wordt deze methode toegepast bij kinderen die al zo'n 20 weken oud zijn. Een voorstander van abortus, dr. Warren Hern van de Boulder Abortion Clinic in de VS heeft van deze methode gezegd: „Je voelt het stukgaan van de vrucht als een elektrische stroom door je tang gaan” (*ibid.*, p. 16).

Dr. William Raschbaum, hoofd van de afdeling Gezinsplanning van het Beth Israel Medical Center in New York, zei dat bij deze methode dikwijls „het beeld in hem opkwam van een kind dat zich met zijn nietige nageltjes aan de wand van de uterus vastklemt . . . vechtend om erin te blijven” (*ibid.*, p. 16).

Na 20 weken zwangerschap, als het kind te groot is voor bovengenoemde technieken, wordt de vrucht met behulp van een zoutoplossing

afgedreven. Voor de moeder is dit veruit de pijnlijkste methode. Men injecteert een bepaalde zoutoplossing in de baarmoeder en veroorzaakt daarmee een miskraam. De zoutoplossing verbrandt het kind, dat afschuwelijk rood wordt. Er zijn gevallen bekend van kinderen die een dergelijke zoutoplossing overleefden en de eerste weken van hun bestaan in levensgevaarlijke toestand moesten worden verpleegd.

Er bestaat momenteel geen enkele abortustechniek die niet uitermate wreed is voor het ongeboren kind.

Alleen reeds die wreedheid houdt een veroordeling van de abortus in. Zelfs mensen die van God zijn vreemd, die „de dingen breed zien”, behoren te weten dat „boosaardigheid” en „moord” verkeerd zijn en onder „het oordeel van God” vallen (Rom. 1:28-30).

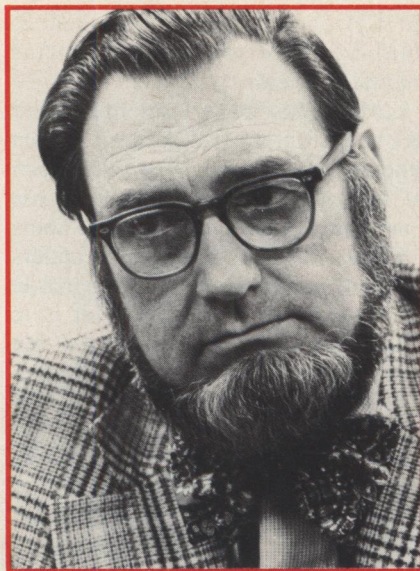
Het morele verval

Juist toen achter in de jaren '60 de actie ten gunste van het toestaan van abortus op gang was gekomen, karakteriseerde de hoofdredacteur van *De Echte Waarheid*, Herbert W. Armstrong, deze beweging als „volkomen in overeenstemming met het verval van de moraal”. Latere gebeurtenissen hebben bewezen hoezeer hij het bij het rechte eind had.

De motieven voor abortus zijn thans geliberaliseerd en omvatten nu excuses als „economische” problemen, of „emotionele overbelasting”. En met het motief „lichamelijk welzijn” kan men praktisch alle kanten uit. Nu de ouders reeds voor de geboorte het geslacht van hun kind te weten kunnen komen, doden ze het als het niet dat is wat ze wensen.

In de eerste fase van de strijd om abortus betoogden vele tegenstanders dat legalisatie tot nog veel erger verschrikkingen zou leiden zoals infanticide (afdrijving van een vrucht ouder dan vier maanden), het doden van al wat zwak en hulpeloos is. Voorstanders van abortus hoonden toen dat argument weg. Maar het is reeds lang steekhoudend gebleken!

Weet u wel dat infanticide, ook: het doden van kinderen na hun geboorte, thans wijdverspreid is? Dr. C. Everett Koop, hoofdchirurg aan het Kinderziekenhuis in Philadelphia, heeft onlangs een „gentlemen's agreement” onthuld, die in bepaalde

Wide World-foto

„Medische tijdschriften publiceren verhandelingen waarin de schrijvers toegeven dat ze op grote schaal de dood hebben veroorzaakt van aan hun zorgen toevertrouwde baby's.”

Dr. C. Everett Koop

medische kringen is overeengekomen. Die „afpraak op erewoord” houdt in dat men „gebrekige” baby's laat sterven. Dr. Koop schrijft dat aangezien infanticide nog altijd iets is wat zeer geheim wordt gehouden, „het publiek hierover niets aan de weet kan komen, tenzij men iemand kent die over zijn werk op de afdeling intensive care voor zuigelingen vertelt”. Nochtans, zo gaat dr. Koop verder, „publiceren respectabele medische tijdschriften verhandelingen waarin de schrijvers toegeven dat ze op grote schaal de dood hebben veroorzaakt van aan hun zorgen toevertrouwde baby's” (Dr. C. Everett Koop „Deception on Demand” in: *Moody* van mei 1980, p. 26).

De toename van het aantal gevallen van kindermishandeling is ook al een argument ten gunste van abortus, waarmee men is komen aandragen. Vrije abortus zou dit kwaad in aanzienlijke mate terugdringen, zo werd beweerd. Maar dat is *geenszins* het geval. Statistieken hierover zijn moeilijk te verkrijgen, maar het is

bekend dat in Engeland de National Society for the Prevention of Cruelty to Children reeds melding heeft gemaakt van „een sterke toename van het aantal kinderen die slachtoffer werden van afschuwelijke geweldpleging” (Londense *Daily Telegraph* van 3 juni 1979). In de VS meldde het nieuwsagentschap Associated Press: „Het schijnt dat zich thans jaarlijks honderdmaal zoveel gevallen van kindermishandeling voordoen dan de gemiddelde 60.000 van amper tien jaar geleden” (21 april 1979).

Dr. Koop is van mening dat een maatschappij die haar ongeboren kinderen naar willekeur ombrengt, er onvermijdelijk toe zal komen geboren kinderen eveneens als van geen waarde te beschouwen.

De volgende slachtoffers zijn dan de bejaarden en later zelfs allen die afhankelijk zijn zoals b.v. gehandicapten, of degenen die — om de kille woorden van de voorstanders van abortus te gebruiken — „het vermogen missen een zinvol bestaan te leiden”. (Let vooral op deze formulering van „zinvol bestaan”. Op een kwade dag zal deze voorwaarde worden gebruikt om de moord op ú te sanctioneren!)

De kwestie is dat wanneer men eenmaal begint met het doden van ongeboren kinderen, met ze uit elkaar te trekken of door middel van een zoutoplossing te vernietigen, men een bepaalde *mentaliteit* krijgt. Men zal gaan vinden dat mensen die „ongewenst” zijn, maar beter uit de wereld kunnen worden geholpen.

Moeder Teresa uit Calcutta, winnares van de Nobelprijs voor de Vrede in 1979, heeft het zó gezegd: „Als een moeder het kind in haar lichaam mag doden, wat belet ons dan nog elkaar te doden?”

Angstwekkende nieuwe wereld

Abortus op grote schaal schept voor ons een samenleving die ongevoelig, wreed en egoïstisch is. De moderne opvatting is dat mensen in onze omgeving die wij ongewenst achten, maar beter uit de wereld geholpen kunnen worden. Mocht u menen dat dit te boud gesproken is, lees dan de huiveringwekkende woorden van dr. John Franklin, hoofd van Philadelphia Obstetrical Society, die als deskundig getuige optrad toen voor het Opperste Gerechtshof der Verenigde

Staten een abortuszaak diende. Zijn verklaringen werden aangehaald door het tijdschrift *Conservative Digest* van december 1979:

„In onze maatschappij is het, om te kunnen leven, voorwaarde dat er iemand is die wenst dat u leeft. Als u ongewenst bent, ontbreekt u de vereiste basis om in deze maatschappij te kunnen leven, ongeacht uw leeftijd” (p. 19).

Als u niet „gewenst” bent, mist u de eerste vereiste om te kunnen leven. Wat een afschuwelijke bevestiging van de bijbelse profetie dat in de laatste dagen de mensen „wreed” en „zonder natuurlijke liefde” zullen zijn!

Maar dr. Franklin is niet de enige. Er zijn meer invloedrijke lieden bezig de geestelijke instelling van vruchtafdriving op de rest van ons over te brengen. Van Francis Crick, een Nobelprijswinnaar, is de volgende uitspraak opgetekend: „... geen enkel pasgeboren kind mag tot menselijk wezen worden verklaard zolang het niet getest is op zijn overgeërfdde eigenschappen; doorstaat het deze proeven niet, dan verspeelt het zijn recht om te leven” (Francis A. Schaeffer en C. Everett Koop „Whatever Happened to the Human Race”, in: *Catholic Digest* van maart 1980, p. 47).

U bent dus niet eens „mens” als u te kort schiet bij „bepaalde proeven met betrekking tot uw overgeërfdde eigenschappen”. Precies als in Hitler-Duitsland. Wat een monsterachtige bewering!

De pro-abortus mentaliteit wordt nu ook al tot geboren kinderen uitgebreid. Voorstanders van abortus hebben de onbeschaamdheid dat verband te erkennen. Zo verklaarde dr. Robert Crist voor een regeringscommissie van de Amerikaanse staat Louisiana, dat het voor hem niets uitmaakte of hij een baby een week voor de geboorte doodde of een week erna, en dat alleen juristen het oneens zijn over de vraag of het tijdstip van de geboorte van speciale betekenis is („A New Conscience of the Pro-Life Movement”, in: *Conservative Digest* van december 1979, p. 19).

Het liberale blad *New Republic* staat op hetzelfde standpunt. De navolgende regels zijn ontleend aan een hoofdartikel over abortus in het nummer van 2 juli 1977. De woorden geven heel precies het standpunt van

dit tijdschrift weer. Ook maken ze duidelijk waartoe de pro-abortus mentaliteit leidt:

„Metafysische argumenten over het begin van menselijk leven missen elke grond. Maar er bestaat logisch of moreel geen verschil tussen een foetus en een jonge baby; vrije abortus kan in redelijkheid niet anders worden gezien dan als euthanasie. Niettemin zijn we ervoor. Het is te gemakkelijk om te zeggen dat het menselijk leven altijd heilig is; kennelijk is het dat niet...” (cursivering van ons, red.).

Hier zijn voorstanders van abortus aan het woord die *beseffen* dat er „logisch of moreel” geen verschil bestaat tussen ongeboren en geboren kinderen. En tóch zijn ze voor abortus. We zijn in onze maatschappij nu al zo ver gekomen, dat invloedrijke mensen zich niet meer om moord schijnen te bekommeren!

De logica gebiedt te zeggen dat als je voor abortus bent en bovendien van mening dat een ongeborene niet van een geborene verschilt, je ook het doden van een pasgeboren kind zult tolereren. Maar pasgeboren kinderen verschillen in wezen niet van andere afhankelijke mensen, zoals bejaarden en gehandicapten. Men ziet tot wat voor verschrikkelijke consequenties de pro-abortus instelling leidt!

Keren de donkere middeleeuwen terug?

„Eerbied voor het menselijk leven wordt beschouwd als graadmeter voor beschaving”, schrijft Andrew Hacker in *Harpers*. Gezien de opvattingen die tot abortus op grote schaal leiden, heeft het er veel van weg dat de menselijke beschaving thans op haar laatste benen loopt. Het doden van ongeboren kinderen wordt thans louter als een vorm van gezinsplanning beschouwd.

Gezien het feit dat veel mensen volgens Andrew Hacker „slordig zijn bij geslachtelijke gemeenschap en de gevolgen daarvan ongedaan willen maken”, worden ongeboren kinderen vermoord. In de VS worden jaarlijks ruim een miljoen ongeboren kinderen gedood. Over de hele wereld gerekend, ligt het aantal tussen de veertig en vijftig miljoen.

Medici beginnen zich thans zorgen te maken over het steeds vaker voorkomen van „recidiefabortus”. Het

schijnt nl. al zo ver te zijn gekomen, dat allerlei mensen zelfs geen voorbehoedsmiddelen meer willen gebruiken, omdat daardoor hun kostbare, wellustige „spontaniteit” gestoord zou worden. Het is veel eenvoudiger ongeboren kinderen „weg te laten maken”.

Een van de fascinerende aspecten van de abortuskwestie is wel dat ze uiteindelijk dan toch nog de laatste restjes menselijkheid in onze zieke samenleving heeft geactiveerd. Meer dan tien jaar geleden schreef onze hoofdredacteur, Herbert W. Armstrong, dat er slechts weinig „verontwaardigde, goed georganiseerde” protestacties tegen de nieuwe liberale abortuswetgeving van de VS te constateren vielen. Vandaag de dag zijn die protesten er echter wel. Er is een beweging tot bescherming van het leven ontstaan, als een van de weinige hoopgevende tekenen in een samenleving, die moreel zeer snel vervalt. De *New Republic* ziet die ontwikkeling zo: „Deze mensen vormen de enige belangrijke pressiegroep in de politiek wie het niet in de eerste plaats om het eigenbelang is begonnen”.

Maar het ziet er wel naar uit dat deze beschermers van het leven het gaan verliezen. Een der meest perverse facetten van de Amerikaanse wetgeving is wel dat het recht om het ongeboren kind te doden angstvalliger wordt beschermd dan het recht op vrije meningsuiting! Bij zijn jurisdictie treedt het Opperste Gerechtshof der VS krachtiger op tegen de afzonderlijke staten die het recht om ongeboren kinderen te doden door middel van hun eigen wetgeving willen beknotten, dan dat het zich keert tegen beperking van de vrije meningsuiting. Het Opperste Gerechtshof heeft uitgesproken dat het recht om uw ongeboren kind te doden „fundamenteel” is, hetgeen in de Amerikaanse jurisdictie betekent dat het een onaantastbaar recht is.

En zo zit er voor de beschermers van het leven niets anders op dan met voorbijgaan aan het Opperste Gerechtshof te trachten de Grondwet veranderd te krijgen. Maar om dat te bereiken is van beide Kamers van het Congres een tweederde meerderheid nodig en iedere politicoloog van betekenis kan u vertellen dat op z'n minst eenderde van zowel Senaat als Huis

(Zie verder pagina 28)

D

E MENS IS ANDERS.

Hij maakt zich voorstellingen; vervolgens zet hij zijn geesteskinderen om

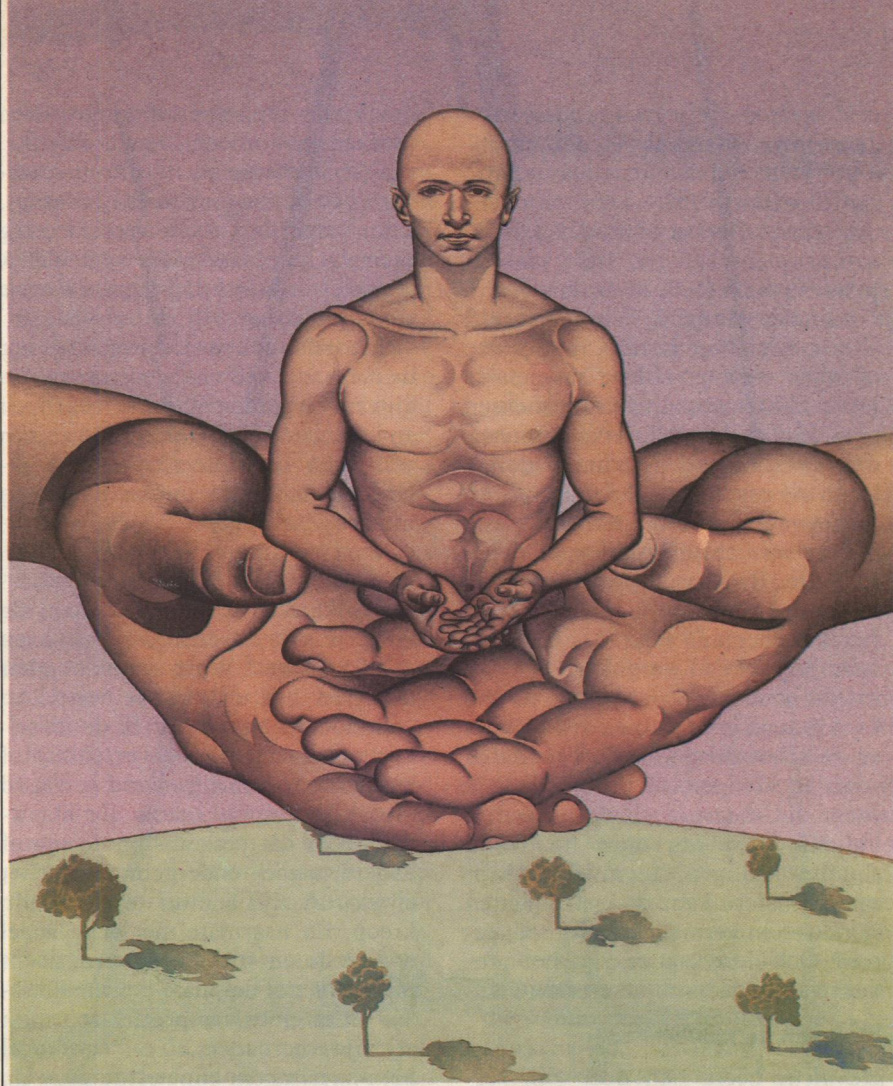
in woorden, in muziek, in goud en zilver, in beton en in staal. De geoloog Kenneth Crandall drukte het in het voorjaarsnummer 1979 van *Chevron World* als volgt uit: „Creativiteit [is] ... een *menselijk* vermogen — geen enkel ander levend wezen beschikt over het vermogen nieuwe dingen te scheppen, zich in de geest een voorstelling te maken van iets dat het nooit heeft gezien”. De mens zoekt een oplossing, faalt keer op keer, gaat dan „terug naar het tekenbord ... met een nieuw stel waarnemingen en criteria, in de hoop tot een nieuw concept te komen voor een verklaring en oplossing van onze problemen”.

Van waar stamt de menselijke creativiteit? Zij wortelt niet in onze scholen, of in het algemeen in ons onderwijsstelsel, waar de nadruk ligt op van buiten leren en op aanpassing aan de veranderende normen van de samenleving. Inderdaad, het komt voor dat veelbelovende studenten een cursus in creatief schrijven en denken aangeboden krijgen.

Misschien dagdromen ijverige studenten er zelfs van ooit een kans te krijgen de problemen van hun land of van de wereld te helpen oplossen door deel te nemen aan een „Denk Tank”, waar een selectie uit de best geïnformeerde, vernieuwende denkers aan het werk wordt gezet om oplossingen te zoeken voor onoplosbare zaken.

De menselijke verbeeldingskracht

Toegegeven, de mens beschikt over een schier grenzeloze verbeeldingskracht. Van alle schepselen op aarde is hij de enige die over zijn oorsprong en zijn lot peinst. Waar kwam de mens vandaan? Zij die het geopenbaarde relaas afwezen, begaven zich in eindeloze speculaties. Zo schrijft Joseph Krutch in zijn boek *The Great Chain of Life*: „Als het werkelijk zo is dat de mens niet meer is dan het onvermijdelijke hoogtepunt van een onwaarschijnlijke chemische reactie, dan is het feit dat hij in staat is geweest zijn eigen herkomst daarheen na te trekken wel zeer opmerkelijk ... Dat chemicaliën die 'alleen maar stoffelijk' zijn, hun eigen wezen zouden zijn gaan begrijp-

Illustratie door Jeffrey Smith

DE OORSPRONG VAN DE MENSELIJKE CREATIVITEIT

door Kenneth C. Herrmann

Onze overgeërfde trekken zijn terug te voeren tot onze oudste voorzaten. Kunstzin en muzikaliteit, poëzie, proza en zelfs de taal zelf, zij alle weerspiegelen een specifiek menselijk vermogen dat met creativiteit wordt aangeduid. Filosofie, verbeeldingskracht, speculatie en evenzeer de theorie van de evolutie verraden de ware oorsprong van de mens als een uit stof en as opgetrokken copie van zijn Schepper!

pen, is een duizelingwekkende veronderstelling. Maar zij is ook onzinnig!" (Uit een hoofdartikel in *Life* van 28 januari 1957, waarin commentaar werd geleverd op de crisis in de natuurwetenschap ten tijde van het Internationaal Geofysisch Jaar.)

Kunnen chemicaliën uit zichzelf, alleen maar op precies het juiste ogenblik geholpen door precies de juiste bliksemstraal, zich tot mensen ontwikkelen en zich vervolgens om draaien en terugzien op hun nederige begin als een chemische soep?

Het vergt wel een enorme fantasie om een verdichtsel als dit te produceren! De Bron van deze creatieve inslag die alleen de mens in heel de fysieke schepping schijnt te bezitten, moet nog erkend worden.

Wat is de mens, dat hij aan de ene kant in staat is de muziek van Händel en de schoonheid van de Taj Mahal voort te brengen, of de technologie van radio, televisie en de navigatiehulpmiddelen van onze lucht- en ruimtevaartuigen, terwijl hij hem aan de andere kant de instrumenten van dood en vernieling zien produceren? Ook deze laatste zijn het produkt van de menselijke creativiteit.

Bron van de moeilijkheden

De mens heeft zich door zijn verbeeldingskracht dikwijls in moeilijkheden laten brengen — zelfs in de dagen van Noach „toen . . . de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat *de overleggingen* van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was" (Gen. 6:5). Later, bij de toren van Babel, bleken er opnieuw moeilijkheden te rijzen: „Dit is het begin van hun streven; nu zal niets van wat zij *denken* te doen voor hen onuitvoerbaar zijn . . . laat Ons . . . hun taal verwarren . . . Zo verstrooide de Here hen vandaar over de gehele aarde . . ." (Gen. 11:6-8). Die scheiding van de volkeren wordt door een deel van de mensheid tot op de huidige dag bitter betreurd.

In onze tijd probeert de organisatie van de Verenigde Naties opnieuw de mensheid terug te brengen tot een enkele politieke eenheid; doelmatig vertalen is daarbij van het grootste belang. Dat neemt niet weg dat zelfs daar waar de mensen vanaf hun kindheid een gemeenschappelijke taal hebben gesproken, zij niet dezelfde meningen zijn toegedaan. Pogingen

om vrede en samenwerking tussen mensen van uiteenlopende filosofie, religie, ideologie en cultuur te verzekeren, hebben wel gedeeltelijk succes, maar sedert de Tweede Wereldoorlog is de algemene tendens een geleidelijk afglijden in de richting van een nieuwe wereldslachting.

Het is dan ook van levensbelang voor de mens zichzelf en de oorsprong van zijn meningsverschillen te begrijpen en het juiste begrip te krijgen van zijn vermogen om uiteenlopende denkbeelden, culturen, kunstuitingen en muziek te scheppen.

Creatieve wezens?

Het lijkt erop dat de mens niet de enige is met dit creatieve vermogen — of toch wel? Werp een blik op het nest van een onbekende vogel, en onmiddellijk verraad je de identiteit van de bouwer, onverschillig of het nest eerst onlangs werd gebouwd of dat het eeuwen oud is. De blauwdruk voor dat nest was op de een of andere manier ondergebracht in het ei waaruit zijn bouwer te voorschijn kroop. En naarmate die jonge vogel opgroeide en volwassen werd, zocht hij *instinctief* de juiste bouwmaterialen uit en ontwierp precies zo'n nest als zijn voorouders. Geef een vogel het materiaal om zijn nest te bouwen, en hij zal het bouwen volgens een *aangeboren* patroon.

Stelt u zich nu eens een *bijen*korf of een *wespennest* voor. Deze insecten *denken niet* creatief, ze maken zich *geen* bepaalde voorstelling in hun geest (zoals u deed toen u zich hun werk voor de geest haalde). Zij bouwen volgens de beginselen van een ingebouwde *natuurwet*.

Vrije zedelijke keuze

De mens bezit het vermogen zich zowel aan het goede als aan het slechte te wijden. Het is die verbeeldingskracht, dat scheppende vermogen, dat hem in staat stelt opbouwend werk te doen voor zichzelf en zijn medemensen of zich te richten op de vernietiging van de hele mensheid. Dit creatieve vermogen impliceert automatisch een keuzemogelijkheid, en het is deze laatste die de rest van de biologische en natuurkundige wereld domweg ontbeert.

De wereld van de *mineralen* gehoorzaamt dag in, dag uit aan de wetten van de chemie en de fysica.

De *plantenwereld* onttrekt haar voedsel aan de wereld van de mineralen; deze planten groeien, worden volwassen en produceren zaad, geheel in overeenstemming met de biologische wetten. De energie van de zon wordt door de plant opgeslagen voor gebruik — niet door de plant, maar door de hogere dierenwereld. Geen plant heeft daarin keuze, en evenmin beschikt een plant over de verbeeldingskracht om haar dag uit te stipelen.

De *dierenwereld* selecteert haar voedsel van nature (dieren worden nu eenmaal zo geboren) door middel van instinct, en het is ook door haar instinct dat zij zich in de paartijd door middel van chemische geuren een partner uitzoekt, en haar jongen verzorgt. En er is nog nooit een dier gestorven dat zich afvroeg waarom het geboren werd.

Ongewone trekken

Hoewel men bij een bepaald dier deze of gene „menselijke” trek mag menen te ontdekken, vormen deze trekken niettemin op zichzelf staande uitzonderingen in zijn wezen.

Roepen alleen menselijke ouders hun kroost tot de orde met een pak voor de broek? Er bestaat een uitzondering; het Australische buideldier de koala (het voorbeeld voor de „Teddyberen” voor kinderen) waakt over het gedrag van haar jongen, en „wanneer ze echt ondeugend zijn, legt de moeder ze over haar knie en slaat hen minutenlang met de vlakke hand op hun achterste, waarbij de jongen al die tijd hartverscheurend schreeuwen” (*Living Mammals of the World*, door Ivan T. Sanderson, p. 27, uitgave Doubleday).

Wisselen dieren werkelijk van gedachten? Dat zou dan iets heel anders zijn dan de normale communicatie zoals die zich tussen vogels, prairie-wolven, paarden en ontelbare andere dieren afspeelt. Maar dat is onvergelykbaar met het uitwisselen van gedachten door middel van woorden.

Wordt de taal van de mens door de dieren begrepen? Vrijwel niet, met één opmerkelijke uitzondering: de olifant. „Sommige (olifanten) . . . leren inderdaad de menselijke taal te begrijpen . . . niet in de vorm van de automatische reactie van een hond of een chimpansee op bepaalde gelui-

den, (maar) . . . indien u vertrouwd bent met de taal waaraan het dier gewend is . . . kunt u, een vreemde (mits u door de eigenaar op de juiste wijze aan de olifant bent voorgesteld), doodstil blijven staan, en het grote dier, door ertegen te praten, een groot aantal verschillende handelingen laten verrichten . . . zelfs wanneer u andere woorden gebruikt als die waaraan het gewend is geraakt" (*ibid.*, p. 292).

Terwijl wij deze uitzonderlijke trekken zo af en toe bij de lagere dieren tegenkomen, is er toch een verschil. „Het dier beschikt niet, zoals de mens, over een reserve aan ongebruikte krachten en over een onbegrensd vermogen zich op duizend verschillende manieren te ontwikkelen" (*The Mississippi Valley and Prehistoric Events*, door C. B. Walker, p. 71).

De bijzondere situatie van de mens

De mens droomt, hij vernieuwt, hij schept een verscheidenheid aan beelden in zijn geest, waarna hij de keuze heeft volgens een of meer daarvan te handelen of niet. De rest van de stoffelijke wereld, zij het levend of mineraal, handelt domweg volgens *wetten*. „In de natuurlijke orde is er geen gevolg zonder een oorzaak; geen beweging zonder doel. Alleen de geest van de mens is niet aan deze allesomvattende wet gebonden. En dat is de oorzaak waardoor de mens het enige van alle aardse schepselen is dat in staat is zijn eigen milieu te scheppen" (*Official Souvenir Program* van de Wereldtentoonstelling van 1962 in Seattle).

Hier schuilt dus het antwoord op de bijzondere situatie van de mens. Alleen de mens heeft die vrijheid van keuze, alleen de mens beschikt over dat vermogen om zijn verbeeldingskracht voor het goede of voor het kwade in te zetten, en alleen de mens heeft die lessen in „recht" nodig om hem te helpen die keuzen te maken die zowel in het belang van hemzelf als van zijn buurman zijn. En dus is de mens een waarlijk uniek wezen. Wat is de oorsprong van deze andersoortige, creatieve aanleg? Zij hangt onafscheidelijk samen met de afkomst van de mens.

Hoe zou men de mens kunnen omschrijven? „In de algemene trek-

ken van zijn lichaamsbouw is hij nauw verwant aan de hogere dieren, terwijl er wat zijn verstandelijke en geestelijke vermogens betreft een enorm verschil bestaat, waardoor hij over mogelijkheden van een omvang en een kracht beschikt die volstrekt ongeëvenaard zijn in de schepping zoals wij die kennen . . . Lichamelijk gezien . . . de volmaaktste, de schoonste en de nobelste . . . schijnt hij de uiteindelijke betekenis, het einde en het doel van het gehele systeem van de natuur te vertegenwoordigen . . . Hij is koning op aarde . . . de gehele natuur is hem een boek waarin hij kan lezen en waaruit hij kan leren. De omvang van zijn zedelijke kracht, van zijn vermogen om tussen goed en kwaad te onderscheiden, om zuiverheid en morele schoonheid te bewonderen en deugden in praktijk te brengen, en om zich door middel van een goed getrainde verbeeldingskracht zowel in het verleden als in de toekomst te verplaatsen, maken hem onvergelykelijk superieur" (*The Mississippi Valley*, p. 60).

Opnieuw stuiten wij op dat woord *verbeeldingskracht*. Het is het vermogen of de neiging om zich voorstellingen in de geest te maken. Ook Darwin had een idee, een droom, een kijk op de dingen. Darwins afstammingsleer zou, naar men veronderstelde, op den duur van de hypothetische constructie die zij was, als werkelijkheid worden aanvaard wanneer eenmaal uit alle nog niet geëxploreerde hoeken van de wereld de fossiele bewijzen zouden binnenkomen. Naarmate er decennia verstreken, waren agnostische natuurwetenschappers die de evolutie leer aanhingen van mening dat het bewijs ophanden was dat de mens niet meer dan een toevallig gebeuren op aarde vertegenwoordigde, „het onvermijdelijke hoogtepunt van een onwaarschijnlijke chemische reactie", een bloedverwant van de apen, voortgekomen uit het zilte groene schuim. „God is dood!" werd een slagzin van de meer uitgesproken radicale theologen van het midden van de 20e eeuw.

Maar naar het oordeel van elke goed op de hoogte zijnde evolutieaanhanger van onze dagen, hetzij gelovig of atheïstisch, is de toestand helemaal niet zo duidelijk.

De rangschikking van veronder-

stelde bloedverwanten op deze hypothetische stamboom bevindt zich in een toestand van onophoudelijke verschuivingen, waarbij elke nieuwe rangschikking even onbevredigend is als de oude.

Hoe kunnen de evolutionisten ons dit aandoen? Wij meenden dat zij hun verbeeldingskracht in dienst stelden van de zaak van de waarheid en van haar verbreiding. Maar hoe fel sommigen van hen ook de leer van de evolutionaire oorsprong van de mens en van alle bestaande levensvormen verdedigden, het basis-bewijsmateriaal dient als drijfzand te worden beschouwd.

Dwalen is menselijk . . .

Een aanhaling uit *Life* van 22 januari 1971 verraadt een zekere ergernis over de capriolen van deze op een te hoog voetstuk geplaatste dienaren van de maatschappij. De discussie over het probleem van DDT, en over Rachel Carsons controversiële boek *Silent Spring* gaf aanleiding tot het volgende commentaar: „Men verwacht van natuurwetenschappers dat zij de waarheid spreken, want geleerden zijn immers onbewogen mensen die vooroordeel en emoties opzij kunnen schuiven . . . Maar dan bemerk je dat de wetenschap het op het kritieke punt laat afweten, en dat de geleerden het soms bij het verkeerde eind hebben, dikwijls bevooroordeeld zijn en gewoonlijk niet in staat het met elkaar eens te worden . . . Zij zijn experts in de technieken van de beïnvloeding, en verstaan net zo als wij allemaal de kunst elkaar met woorden te bestoken, ons om de tuin te leiden en geen aandacht te schenken aan afwijkende gegevens" (p. 48B).

De uitspraken van geleerden op deze speculatieve terreinen zouden eens wat minder ernstig moeten worden genomen. Als je de zaken bevooroordeeld bekijkt lijkt het er helemaal niet op dat de mens het produkt is van een denkbeeldig evolutieproces, maar veeleer een planmatig opgezette, uniek „ongespecialiseerde" schepping met onbeperkte verbeeldingskracht. Alle andere fysieke creaturen springen eruit door hun hoge graad van specialisatie.

Het ware antwoord op de vraag waarom de mens is zoals hij is, blijkt veel eenvoudiger te zijn dan de inge-

wikkelde ficties en de telkens verschuivende argumenten die de afgelopen 200 jaren opkwamen in de creatieve geesten van die geologen en biologen die de evolutieel aanvaardden. In tegenstelling tot Darwins droom wordt de afkomst van de mens op de juiste wijze door Lukas teruggevoerd op Noach, en vervolgens acht stappen verder terug naar Seth, „de zoon van Adam, de zoon van God” (Lukas 3:23-38). Adam was Gods zoon *door schepping*. (In Gen. 1 staat God voor het Hebreeuwse Elohim dat een meervoudige betekenis heeft.)

God schiep deze „eerste Adam” en zijn vrouw Eva (Gen. 1:26). God was dus Degene die man en vrouw deze creatieve, verbeeldingskrachtige, natuur schonk, een talent dat gebruikt diende te worden bij het verwerven van de heerschappij over de aarde en haar schepselen.

Wat is de oorsprong van creativiteit? *Elohim*, die de hemelen en de aarde schiep en alles wat zich daarin bevindt, legde *zijn eigen creatieve talent* in de mens. God schiep de mens als een „stof-en-as-copie” van Hemzelf.

Gebruik en misbruik

Vrijwel onmiddellijk kreeg Adam een *scheppende* taak opgelegd. Want „God formeerde uit de aardbodem al het gedierte des velds en al het gevogelte des hemels. Ook bracht Hij het tot de mens, om te zien hoe deze het noemen zou . . . En de mens [Adam] gaf namen aan al het vee, aan het gevogelte des hemels en aan al het gedierte des velds . . .” (Gen. 2:19-20). Slechts op een verbeeldingskrachtige, scheppende geest kon een beroep worden gedaan om naam na naam te bedenken voor deze constante stroom van nieuwe schepselen.

De volgende stap in de geschiedenis van de mens is er een van op een dwaalspoor gebrachte verbeeldingskracht. Door het ontbreken van de leiding die zij had moeten hebben, zag de moeder van de mensheid „dat de [verboden] boom goed was om van te eten . . . en zij nam van zijn vrucht en at, en zij gaf ook haar man, die bij haar was, en hij at” (Gen. 3:6). Zij hadden het advies van een gediskwalificeerde leraar (Satan) opgevolgd. Zij speculeerden, zij experimenteerden met hun leven als inzet, en zij kwa-

men tot een volledig verkeerde conclusie.

Er volgt nu een reeks van stappen die opnieuw de kracht der verbeelding demonstreren. Adam en Eva werden door schaamte bevangen, en „bemerkten, dat zij naakt waren; zij hechtten vijgebladeren aaneen en maakten zich schorten” (vers 7). Zij waren dus in staat zich kleding voor te stellen, en deze vorm te geven; ook zij waren scheppers geworden!

Opnieuw getuigen zij van verbeeldingskracht wanneer zij hun Schepper een nogal eenzijdig relaas van hun handelingen geven, en maar al te gemakkelijk tot de conclusie komen dat de andere partij de schuld droeg. En opdat deze *creatieve* individuen als habituele zondaren niet het eeuwige leven zouden verwerven, werden zij van de bron van dat eeuwige leven verdreven. Alvorens die kans op eeuwig leven nogmaals te krijgen, zouden zij eerst gehoorzaamheid moeten leren.

Jezus eist Adam als een zoon op

„Ik ben de *wortel* en het geslacht van David . . . Ik Jezus . . . Ik ben de *alpha* en de *oméga*, de eerste en de laatste, het *begin* en het *einde*” (Openb. 22:16, 13). Niet alleen stamde Jezus van koning David af, Hij was ook Davids vroegste voorouder als gewezen lid van het scheppings-team (*Elohim*), en had als zodanig deelgenomen aan de schepping van Adam en Eva.

Terugkerend tot Lukas 3:23-38 herhalen wij „Seth, de zoon van Adam, de zoon van *God*”. In Genesis 1:26 zagen wij *Elohim* als de Schepper: „En God [*Elohim*] zeide: Laat Ons mensen maken naar *ons* beeld”. Bijna 4000 jaar later werd een lid van deze *Elohim geboren* uit Maria, als een *afstammeling* van koning David. Dientengevolge was Hij (Jezus) zowel „*de wortel als het nageslacht van David*”!

Jesaja herhaalt dit zelfde thema: „Want een Kind is ons geboren, een *Zoon* is ons gegeven . . . en men noemt hem . . . Sterke God, Eeuwige Vader” (Jes. 9:5). Ook in Maleachi 1:6 vinden wij dat de Schepper van de mensheid *vader* wordt genoemd: „Indien Ik nu een vader ben, waar is de eerbied voor Mij? zegt de Here der heerscharen”, en in 2:10: „Hebben

wij niet allen één *Vader*? Heeft niet één God ons *geschapen*?”

Wanneer wij Jezus' claim de voorouder van Adam te zijn erkennen, dienen wij niet te vergeten dat *Hij niet alleen* was bij die schepping van de mens. Het feit dat Hij van het begin af als God bestond *met Degene* die wij nu kennen als de hemelse Vader, wordt bevestigd in Johannes 1:1-3: „In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God . . . Alle dingen zijn door het Woord geworden . . .” Het zijn deze beiden, de Vader en de Zoon die aan de schepping deelnamen.

Let nu eens op de inleiding tot het bijbelboek Hebreeën: „. . . heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon . . . door wie Hij ook de wereld geschapen heeft”. Of, nogmaals, in Efeze 3:9: „God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus” (*Statenvert.*).

De afstamming van het menselijk ras is dus duidelijk. En wij hebben onze creativiteit geërfd van Gods scheppende gezin!

Hoe de gave van de creativiteit te gebruiken

Creativiteit is interessant; creativiteit scheidt vreugde. Zij vormt een attribuut waarover van alle aardse levensvormen alleen de mens beschikt.

Laat bijvoorbeeld de geoloog Crandall de vreugde beschrijven die hij ondervindt wanneer hij zijn talenten in dienst stelt van het zoeken naar nieuwe methoden om van diep onder de aardbodem petroleum aan de oppervlakte te brengen: „Natuurwetenschap, kunst, en elke andere creatieve bezigheid, zijn in wezen erg plezierig. De beoefenaar beleeft er veel vreugde aan. Ontdekken is net een spelletje — hoe moeilijker, hoe leuker het vaak is, en hoe zoeter de smaak van het succes.”

Zonder de juiste leiding heeft datzelfde creatieve talent onzegbaar veel leed over de mensheid gebracht. Maar op de juiste wijze aangewend, in overeenstemming met de door God gegeven wetten voor het menselijk gedrag, brengt onze creativiteit ons talrijke zegeningen.

Men dient kinderen het juiste gebruik van hun fantasierijke, voortdurend op zoek naar nieuwe dingen

(Zie verder pagina 29)

EEN STEM

(Vervolg van pagina 6)

vert.). Dat wil zeggen zuiver van afkomst, van voorgeslacht.

Het bewijs hiervoor ligt in de betekenis van het Hebreeuwse woord dat vertaald is met „oprecht”. Het kan verwijzen naar zowel goddelijk karakter (Gen. 17:1) als naar fysieke kenmerken (Lev. 22:21). Daarom laat de vertaling van Genesis 6:9 de mogelijkheid toe dat Noach ofwel „onberispelijk” ofwel „onbezoedeld” was. Uit de context (Gen. 6:2) blijkt duidelijk dat het laatste bedoeld wordt met „oprecht”. Een goede weergave van Genesis 6:9 is dus dat Noach de enige „rechtvaardige” mens (in geestelijk opzicht) was, maar ook „onbezoedeld” (in genetisch opzicht) onder zijn tijdgenoten.

Het onderwerp van het hoofdstuk zijn de generaties (het voorgeslacht) van Noach. Uitzonderlijke slechtheid had zich in de loop van deze generaties ontwikkeld, die in Noachs tijd een hoogtepunt bereikte dat een einde aan die wereld maakte.

Waar bestond deze algemene slechtheid en verdorvenheid uit? Jezus beschreef het als „etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende” (Matth. 24:38). Eten en drinken is niet verkeerd. Trouwen op zich is niet slecht. Er is hier sprake van misbruik en buitensporigheid — het kwaad school in de manier waarop en in de omvang.

Het kon slechts schuilen in het eten van onrein voedsel, het buitensporig gebruik van alcohol, en brasserijen (Gal. 5:21), tweedracht, geweld. Trouwen is slecht als het gebeurt zoals Genesis 6:2 het weergeeft: „... zij namen zich daaruit vrouwen, wie zij maar verkozen.” Er werd teugelloos en algemeen tussen rassen getrouwd — zo ontzaglijk algemeen dat alleen Noach onbezoedeld of oprecht was in zijn generaties — zijn voorvaderen. Hij vertegenwoordigde het oorspronkelijke, zuivere blanke ras.

Het is overduidelijk dat er ten tijde van Noach ten minste drie hoofdrassen op aarde waren — het blanke, het gele en het zwarte, ofschoon door gemengde huwelijken vele rasvermengingen ontstonden.

God openbaart in de bijbel niet de exacte oorsprong van de verschillende

rassen. Het is duidelijk dat Adam en Eva blank werden geschapen. Gods uitverkoren volk Israël was blank. Jezus was blank. Maar de veronderstelling is gerechtvaardigd dat de chromosomen van het eerste mensenpaar genen bevatten voor zowel het gele, het zwarte als het blanke ras, zodat de afstammelingen van Adam en Eva zowel zwart, geel als blank zijn.

De enige mens die God uitkoos om na de zondvloed de menselijke soort in leven te houden, was *oprecht in zijn geslachten* — heel zijn voorgeslacht tot Adam was van hetzelfde ras en ongetwijfeld was dit blank — dit betekent niet dat blank in enig opzicht superieur is.

Wanneer men veefokker is en van plan zijn dieren aan een veetentoonstelling te laten deelnemen, zal men ervoor zorgen dat men alleen stamboekvee inzendt. Vermenging van de soort kan tot degeneratie leiden.

God stelde oorspronkelijk de grenzen van nationale woongebieden vast, met de bedoeling dat volken gescheiden zouden zijn en gemengde huwelijken werden voorkomen: „Toen de Allerhoogste aan de volken hun erfenis [land binnen bepaalde geografische grenzen] toedeelde, toen Hij de mensenkinderen van elkander scheidde [Hij *scheidde*], heeft Hij de grenzen der volken vastgesteld” (Deut. 32:8).

Maar de mensen wilden gemengd trouwen — tot er nog slechts één ras zou zijn.

Dat verlangen schijnt de menselijke natuur nog steeds eigen te zijn.

Noach was van zuivere afkomst. Zijn vrouw en drie zonen waren van dezelfde zuiver blanke soort. Maar Jafet had blijkbaar een gele vrouw getrouwd en Cham een zwarte.

Kort na de zondvloed werd er door de dunne bevolking der wereld één taal gesproken, en men kwam tezamen om de toren van Babel te bouwen. Hun doel? „Opdat wij niet over de gehele aarde verstrooid worden” (Gen. 11:4).

Maar God zei: „Zie, het is één volk en zij allen hebben één taal. Dit is het begin van hun streven; nu zal niets van wat zij denken te doen voor hen onuitvoerbaar zijn” (vers 6). Dit geeft weer hoe groot God het verstand van de mens had gemaakt.

Maar zoals God verscheidenheden schiep in vele soorten bloemen en

dieren — bijv. veel verschillende soorten en kleuren rozen — ter meerdere schoonheid, zo schiep God de drie rassen en kleuren van de menselijke huid. God wilde huwelijken tussen verschillende rassen voorkomen. Maar de mens heeft steeds Gods wetten, bedoelingen en levenswijze willen schenden.

Daarom bewerkstelligde God een verstrooiing door hun taal te verwarren. „Zo verstrooide de Here hen vandaar over de gehele aarde, en zij staakten de bouw van de stad” (vers 8).

Op het ogenblik ontwikkelt de Engelse taal zich snel tot de voor naamste internationale taal. Mensen gaan gemengde huwelijken aan en beginnen terug te keren tot één wereldomvattende taal.

Sem, de zoon van Noach die een blanke vrouw had getrouwd, heeft wellicht enige tijd de kennis en mischien de verering van God voortgezet. Maar er wordt niet gewaagd van wandelen met God, tot aan Abraham, die God speciaal riep tot een functie ter voorbereiding van het Koninkrijk Gods. Maar de zuiver blanke lijn werd waarschijnlijk behouden tot Abraham.

Geroepene

Abram, zoals hij oorspronkelijk heette, zocht God niet. Maar God riep Abram op om het land van zijn vader en zijn verwanten te verlaten en naar een land te gaan dat God hem zou tonen — „het beloofde land” Kanaän. Abram gehoorzaamde zonder tegenwerping of vraag, en vertrok. En door zijn gehoorzaamheid en trouw aan God werd Abraham de „vader der gelovigen”. Aan hem deed God de beloften van zowel het nationale geboorterecht als van de scepter, belofte van eeuwig behoud, dat komen zou door Jezus Christus.

Vierhonderddertig jaar later stichtte God zijn volk Israël — nakomelingen van Abraham, Izaäk en Jakob, wiens naam God in Israël veranderde.

Om dit volk uit de Egyptische slavernij en naar het beloofde land te leiden, riep God Mozes. Mozes zocht God niet. Maar God had Mozes speciaal voor deze taak opgeleid door hem als een prins in het paleis van de Egyptische farao te laten grootbrengen.

Nu komen wij weer te staan voor de vraag waarom God speciaal dit Hebreeuwse volk stichtte als „het uitverkoren volk”. Waarom, als God nooit zijn heilige Geest voor hen toegankelijk zou stellen?

Hierbij dient op één punt gelet te worden. Het is waarschijnlijk dat deze mensen allen — of bijna allen — van de blanke soort waren, onveranderd sinds de schepping.

Toen Jakob en zijn zonen en hun gezinnen in Jozefs opdracht naar Egypte waren gegaan, werden zij ondergebracht in de plaats Gosen — geografisch gescheiden van de Egyptenaren — en huwden onder elkaar.

In dit verband ga men even terug tot Abraham. Hij voorkwam dat zijn zoon Izaäk onder de donkere Kanaänieten trouwde, die toen in het land waren. Hij zond zijn voornaamste knecht naar zijn eigen familie en rasgenoten om een vrouw voor Izaäk te zoeken. Abraham zei: „... dat gij voor mijn zoon geen vrouw zult nemen uit de dochters der Kanaänieten, in wier midden ik woon” (Gen. 24:3).

De volgende generatie: Jakob trouwde Lea en Rachel, dochters van Laban, neef van Abraham, die in het land van Haran woonde, broeder van Abraham. De gele gemeenschap van Haran, waar Laban woonde, was van dezelfde stam als Abraham.

Jakob had zes zonen bij Lea, twee bij Rachel — allen van dezelfde stam, en dan van beide dienstmaagden van Rachel en Lea nog twee — twaalf in totaal. Zelfs de dienstmaagden van Lea en Rachel waren waarschijnlijk van zuiver Hebreeuwse afkomst.

Maar God bereidde speciaal vanaf zijn geboorte Mozes voor en riep hem, met Aäron zijn broer om hem als zijn woordvoerder te helpen. Mozes stotterde.

In de plagen waarmee God Egypte bezocht, keerde God de Egyptische goden en voorwerpen van verering tegen hen, om hun te tonen dat dit geen goden waren. Zelfs de plagen werden uit liefde voor de Egyptenaren gezonden.

De laatste plaag geschiedde aan de vooravond van de 14e dag van de eerste heilige maand — die in de lente begon. De Israëlieten verlieten Egypte gedurende de nacht van de 15e. Zij bereikten de Rode Zee. Maar Farao was inmiddels van be-

sluit veranderd en achtervolgde hen met zijn leger.

De kinderen Israëls hadden de Rode Zee bereikt en werden tot staan gebracht. Er was geen brug. Het was te ver om te zwemmen, met hun vrouwen en kinderen. Achter hen aan joeg Farao's leger. Zij konden niets doen. Zij werden tegengehouden — hulpeloos! Op dat punt moesten zij op God vertrouwen.

In Egypte had God hun verlossing uit de slavernij bewerkstelligd door een reeks bovennatuurlijke plagen. Nu deed God de wateren van de Rode Zee uiteen gaan zodat zij aan beide zijden een muur van water vormden, met een breed pad op de droge zeebodem daartussen.

De Israëlieten trokken voort. Aan de overkant keken ze om en zagen de Egyptenaren het pad op de zeebodem betreden. Toen zij allen op het pad waren, liet God de wateren terugstromen, waardoor het Egyptische leger verdronk.

Niet nagekomen beloften

Te zijner tijd zetten de Israëlieten tenten op aan de voet van de berg Sinäi.

God maakte hen niet tot zijn volk, onder zijn theocratisch gezag, zonder hun toestemming.

Door Mozes legde God hun zijn voorstel voor. Indien zij de wetten van zijn regering zouden gehoorzamen, zou Hij hen welvarend maken en de rijkste en machtigste der naties. Alle beloften van God waren echter van nationale en materiële aard — er was geen sprake van geestelijk behoud.

Het volk stemde toe. Zo werd het Gods uitverkoren volk.

Maar waarom?

Gods bedoeling met hen hield duidelijk verband met de voorbereiding van het uiteindelijke Koninkrijk Gods — wanneer de heerschappij van God weer over de gehele aarde zou worden gevestigd, en geestelijk behoud aan allen zou worden aangeboden.

Eén reden was ongetwijfeld het bewaren van de oorspronkelijke raciale stam. Maar er was veel meer.

Volken waren tot een bepaalde kennis gekomen. De mensheid was, na Adams rebellie, beperkt tot de verwerving van fysieke en materiële kennis.

Maar, zoals hedendaagse ontwikkelde mensen en wetenschappers, zeiden zij: „Geef ons voldoende kennis en wij zullen alle problemen oplossen en alle ellende overwinnen — wij zullen utopia creëren.”

Tot op dat ogenblik was de mensheid kennis van God ontzegd. God besloot nu hun kennis te geven van zijn Wet — zijn soort regering — zijn wijze van leven. Hij zou de wereld bewijzen dat zonder zijn heilige Geest hun verstand niet in staat was deze kennis van de ware levenswijze te ontvangen en te gebruiken. Hij zou aantonen dat de mens met zijn ene geest, en zonder de toevoeging van Gods heilige Geest, geen geestelijk onderscheidingsvermogen kon hebben — geen menselijke problemen kon oplossen, de ellende niet kon wegnemen die de mensheid kwelde. Het volk Israël zou zijn „proefkonijn” zijn om dat feit te demonstren. God had een volk van bijna volmaakt zuivere afstamming uitgekozen. Het had ook de uitnemende erfenis van Abraham, Izaäk en Jakob (Israël).

Daarom ging God een verbond met hen aan een maakte hen tot zijn volk. Het omvatte ook een huwelijksovereenkomst met Israël als vrouw die gehoorzaamheid beloofde aan haar echtgenoot — God. Het was de fysieke vorm van het nog komende Nieuwe Verbond.

En wat bewees het?

Hier had men een volk van bijna zuivere afstamming en met de superieure erfenis van Abraham, Izaäk en Jakob. Twee factoren vormden de mens, wat hij ook in het leven wordt: erfelijkheid en milieu. Erfelijkheid omvat wat door geboorte geërfd is op het gebied van gezondheid, intelligentie en karaktertrekken. Milieu houdt in: alle uitwendige invloeden en vrije motivaties — hetzij goed of slecht.

Erfelijkheid — indien van goede en hoge kwaliteit — kan iemand van meet af aan een voorsprong geven. En een inspirerend milieu, verheffende invloeden, juiste zelfmotivatie kunnen tot verdere verbetering leiden. Zo'n milieu kan iemand van lagere erfelijkheid tot een waar succes in het leven maken.

Maar een belemmerend milieu, slechte invloeden en onjuiste zelfmotivatie kunnen iemand van uitstekende

de erfelijkheid tot een mislukt en slecht wezen maken.

God begon zijn uitverkoren volk — hoewel uit slavernij weggeleid — met alle natuurlijke voordelen van een superieure erfelijkheid. God verlost hen uit slavernij en gaf hun een nieuw en fris begin. Men zou kunnen zeggen: „Ze hadden alles dat God gegeven had, in hun voordeel.”

Maar nu; waarom? Waarom heeft God dit volk Israël zo voorbereid en opgeleid?

Men bedenke in de eerste plaats waarom God de mensheid schiep. God reproduceert zich door de mens. Hij schept in de mens zijn eigen volmaakt heilig en rechtvaardig goddelijk karakter. En dat is op zijn beurt bedoeld om de heerschappij van God over de gehele aarde te herstellen. En voorts om miljarden goddelijke wezens te scheppen om de schepping van het immense onvoltooide universum te voltoeien. En daarna? Ah! God heeft nog niet geopenbaard wat zijn verdere bedoelingen zijn.

Alles wat God sinds de schepping van de eerste mens heeft gedaan is een stap verder naar Gods alomvattend hoogste doel.

Het onmiddellijke doel, tot dusver in de geschiedenis der mensheid, is de voorbereiding voor het Koninkrijk van God dat Gods heerschappij over de hele aarde zal herstellen.

Gods Koninkrijk is de verwekte en geboren familie van God die voor het eerst werkelijk zal verschijnen door een opstanding en onmiddellijke verandering, een wedergeboorte, bij Christus' wederkomst. En met wedergeboren zonen van God bedoel ik zeer beslist niet degenen die door de gangbare „wedergeboorte”-leer zijn misleid — dat ieder die „Christus ontvangt”, reeds in dit menselijk leven „wedergeboren” is. Dat is een opperste misleiding waarmee Satan diegenen (de velen in een zgn. christendom) heeft bedrogen die een valse bekering hebben „aanvaard”. Zij kunnen te goeder trouw zijn — maar zij zijn toch misleid! En natuurlijk weet een bedrogen mens niet dat hij bedrogen is — hij kan volkomen oprecht zijn.

Maar denk nu eens na. Op welke wijze speelt het oudtestamentische volk Israël een rol bij de geleidelijke voorbereiding voor het Koninkrijk Gods?

Ten eerste was Abraham een man van uitzonderlijke bekwaamheden. Ongetwijfeld zal hij, met zijn zonen Izaäk en Israël, in de opstanding en het Koninkrijk van God een plaats direct na Christus innemen. Gods Koninkrijk zal een geestelijk Koninkrijk zijn dat zowel kerk als staat op de gehele aarde omvat. Het team Abraham-Izaäk-Israël zal direct onder Jezus Christus het gezag hebben over zowel kerk als staat.

Van het volk Israël zal Mozes, die God verwekte als hun leider en wetgever (ofschoon God de Vader de enige en oorspronkelijke wetgever is) zeer waarschijnlijk onder dit team staan. Hij zal gedurende het toekomstige Duizendjarige Rijk de leiding hebben over de nationale regeringen. En waarschijnlijk zal Jozua, die Mozes opvolgde, zijn assistent hierbij zijn.

Hoe staat het met het volk Israël als geheel?

Zij hebben, ondanks hun gunstige afstamming, volkomen gefaald. Toen God hun voorstelde, hen tot zijn volk te maken, antwoordden zij: „Alles wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen” (Ex. 19:8). Maar zij kwamen totaal hun belofte niet na en kwamen in opstand.

Zij stonden in een huwelijksrelatie tot God. Maar God zei later van hen: „Maar zoals een vrouw ontrouw wordt aan haar vriend, zo zijt gij Mij ontrouw geworden, huis Israëls, luidt het woord des Heren” (Jer. 3:20).

Maar desondanks was het Oude Verbond met Israël bij de Sinai een type en voorloper van het Nieuwe Verbond. Het zal gesloten worden met de nieuwtestamentische Kerk die staat voor het geestelijke Israël en Juda (Jer. 31:31; Hebr. 8:6-10).

Het volk Israël onder Mozes was één ras — slechts zeer weinig huwelijken met andere rassen hadden hun raszuiverheid aangetast.

Het beloofde land werd toen Kanaän genoemd. Kanaänieten, van donker ras, hadden zich in het land gevestigd. Maar God had dit land aan de afstammelingen van Abraham beloofd. Het behoorde niet aan de Kanaänieten of andere daar gevestigde rassen.

Toen God de ruim 2 miljoen Israëlieten in het land liet trekken, beval Hij hun door Mozes: „Wanneer gij de Jordaan overtrekt naar het land

Kanaän, dan zult gij al de bewoners van het land voor uw aangezicht verdrijven en al hun beeldhouwwerk vernietigen; ook zult gij al hun gegoten beelden vernietigen . . . Gij zult het land in bezit nemen en daarin wonen, want aan u heb Ik het land gegeven om het in bezit te nemen . . . Maar indien gij de bewoners van het land voor uw aangezicht niet verdrijft, dan zullen degenen die gij van hen overlaat, tot dorens in uw ogen en tot prikkels in uw zijden zijn, en zij zullen u benauwen in het land waarin gij woonachtig zijt” (Num. 33:51-55).

Het wordt tijd dat wij dit begrijpen.

Dit volk Israël was Gods volk. Maar het was een fysieke, geen geestelijke natie. Toch gaf God hun zijn Kerk, alsook een nationale regering en godsdienst. God wilde hen fysiek afgezonderd houden van andere volken — zowel nationaal (naar ras) als religieus.

Bij hen zouden huwelijken met andere rassen tot twee dingen leiden: zij zouden zich vermengen met andere rassen en zich overgeven aan andere, heidense godsdiensten.

De Israëlieten gehoorzaamden God niet.

Veel later, na de verbanning van zowel Israël als Juda, zond God een kolonie Joden van de Judese slavenbevolking in Babylon terug naar Jeruzalem onder Zerubbabel als leider om de tweede tempel te bouwen.

Onder deze kolonie bevonden zich de profeten Ezra en Nehemia. In strijd met Gods bevel begonnen de mensen van de kolonie te huwen met Kanaänieten, Hethieten, Perizzieten, Jebusieten en andere rassen „waarvoor het heilige zaad [raszuiver, want zij hadden niet de heilige Geest] zich vermengd heeft met de volken der landen” (Ezra 9:2).

De profeet Ezra was vertoornd. Hij stond op voor de vergadering en zei: „Gij hebt trouwbreuk gepleegd, omdat gij vreemde vrouwen hebt gehuwd; daardoor hebt gij Israëls schuld nog vermeerderd . . . scheidt u af van de volken des lands en van de vreemde vrouwen” (Ezra 10:10-11).

Jezus Christus werd geboren uit de stam Juda, en het was noodzakelijk dat Hij van de oorspronkelijke zuivere raciale stam was, evenals Noach was geweest.

Inmiddels echter gehoorzaamden sommigen van het oudtestamentische Israël God wel en door Gods profeten te worden, werden zij een deel van het fundament van de nieuwtestamentische Kerk van God. De Kerk is „gebouwd op het fundament van de apostelen [Nieuwe Testament] en profeten [Oude Testament], terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is” (Ef. 2:20).

Van hen zal Elia waarschijnlijk, onder Christus en het team Abraham-Izaäk-Israël, hoofd van de wereldomvattende Kerk worden. Johannes de Doper staat wellicht onder Elia. Er zijn aanwijzingen dat de profeet Daniël hoofd van alle heidense volken zal zijn, onder Mozes en Christus.

Hun rol vervullend ondanks henzelf

Maar op welke wijze heeft het oude volk Israël een rol gespeeld ter voorbereiding van het Koninkrijk van God?

Ik heb reeds vermeld hoe de intellectuelen en geleerden dezer wereld menen dat, bij voldoende kennis, de vleselijke mens alle problemen zou kunnen oplossen.

God liet vele generaties van het oude Israël en Juda door honderden jaren van menselijke ervaring bewijzen dat zelfs de beste leden der mensheid zonder Gods heilige Geest de menselijke problemen niet kunnen oplossen.

Ik heb de afgelopen tien jaar gesproken met vele regeringsleiders in Europa, Azië, Afrika en Zuid-Amerika. Ik geloof dat in China de communistische regeringsleiders menen dat het communisme, wanneer het eenmaal het gezag over de aarde heeft verworven, alle problemen en kwalen zal oplossen. Maar vele koningen, keizers, presidenten en eerste-ministers, met wie ik persoonlijk heb gesproken, beseffen nu dat de problemen niet door menselijke macht zijn op te lossen. En dit heb ik ronduit gezegd tegen vele leiders van de Volksrepubliek China.

De problemen zijn van geestelijke aard. En een vleselijk verstand, zonder Gods Geest, kan geestelijke problemen niet aan.

Het oude Israël heeft dit in de loop van vele eeuwen bewezen. Tot aan de oprichting van Israël heeft God de

kennis van de juiste levenswijze de mensheid onthouden. Aan Israël gaf God zijn instellingen en oordelen, als zijn geestelijke Wet. Maar deze volmaakte Wet loste, zonder Gods heilige Geest, de problemen van het volk niet op.

God kon zeggen: „Ik ben God. Geloof dat van Mij.” Maar God gaf het bewijs, door Israël, dat de mens zonder de heilige Geest hulpeloos is. Zij hadden zelfs God om zich op te beroepen. Maar zij hadden zijn Geest niet in zich. Alleen hun profeten hadden de heilige Geest.

Toen deze les eenmaal was bewezen, heeft God degenen in zijn Kerk zijn heilige Geest gegeven.

Er is natuurlijk nog veel meer over het oude Israël te zeggen. Na koning Salomo's dood splitste het zich in twee naties. De natie Israël wees Salomo's zoon als natuurlijke erfgenaam af. Ze koos Salomo's bedrijfsleider (zoals wij hem nu zouden noemen) Jerobeam en plaatste later de troon van Israël in een nieuwe stad, Samaria, ten noorden van Jeruzalem.

Daarop maakte Juda zich van Israël los om hun koning Rehabeam en hun hoofdstad Jeruzalem te behouden. De stam Benjamin scheidde zich met Juda af. Ze namen de nieuwe naam koninkrijk Juda aan. Ze werden „Joden” genoemd — een bijnaam voor hun nationale naam, Juda.

Een van de eerste dingen die koning Jerobeam deed was de best opgeleiden van het volk, de priesterstam Levi, uit het priesterschap ontzetten. Hij stelde slechts ongeletterde mensen in hun plaats als priesters aan. Toen vestigde de stam Levi zich dichter bij Jeruzalem en werd een deel van het koninkrijk Juda.

Een van de vreemdste mysteriën van onze tijd is de feitelijke verwantschap die de Amerikanen en Britten hebben gekregen met het volk dat de naam Israël heeft behouden. Zij hebben in de loop der jaren hun identiteit verloren. Mijn boek *The United States and Britain in Prophecy* onthult die geschiedenis — een van de meest verbazingwekkende van onze tijd.

Ter afsluiting van dit hoofdstuk herinnere men zich dat God scheidt en handelt volgens een beginsel van tweeledigheid.

God scheidt de mens in twee fasen.

Eerst was er de lichamelijke eerste mens Adam. Maar de geestelijke schepping begon met de tweede Adam, Jezus Christus.

Zo sticht God ook het Koninkrijk Gods in twee stadia. Eerst was er het Israël van het Oude Verbond. Zij waren materialistisch. Zelfs met de openbaring van Gods wetten en Gods waarheid konden zij Gods ware wegen begrijpen noch volgen. In het Oude Testament was het volk Israël de Gemeente van God. In het Nieuwe Testament zijn wij, de leden van Gods Kerk, de Gemeente van God. Maar Gods Kerk van het Nieuwe Testament wordt een tweede Geest aangeboden — de heilige Geest van God. De Kerk, Gods verzameling van mensen, wordt voorbereid voor zijn Koninkrijk.

De tweeledigheid van Gods plan komt naar voren bij een helder begrip van de twee Verbonden, bekend als het Oude en het Nieuwe Verbond. Dit zal in een volgend hoofdstuk worden behandeld.

Voor een meer volledig begrip van de geschiedenis van het oude Israël tot in de 20e eeuw, verzuime men niet, als men de Engelse taal beheerst, ons speciale boek te lezen: *The United States and Britain in Prophecy*. □

DELSTOFFENCRISES

(Vervolg van pagina 4)

Zonder het lichte, maar zeer sterke aluminium kan de lucht- en ruimtevaartindustrie domweg niet bestaan.

• *Platina*. Dit zeer prijzige metaal dat gewoonlijk tot de categorie van de edele metalen wordt gerekend, vormt een onmisbaar bestanddeel bij de vervaardiging van katalytische omvormers voor het reinigen van de uitlaatgassen van automobielen. Ook bij de produktie van de platinagroep van metalen heeft Zuid-Afrika de leiding in de wereld.

• *Goud*. Zuid-Afrika domineert het wereldgoudtoneel. Zijn jaarproduktie van meer dan 700 ton belooft 51% van de wereldproduktie. De Sovjetunie komt met ca. 30% op de tweede plaats. Alle andere producenten zijn in vergelijking hiermee je reinste dwergen. Zo dragen de VS bijvoorbeeld slechts 2,2% bij, en Canada 3,8%.

Het is nauwelijks mogelijk de invloed op het monetaire stelsel van de wereld te overschatten wanneer de Zuidafrikaanse produktie uit de markt zou worden genomen. De prijs van het in omloop zijnde goud zou tot duizelingwekkende hoogten stijgen, en overal ter wereld tot een monetaire chaos leiden.

Andere hulpbronnen

De plaatsruimte staat ons niet toe nog andere onmisbare mineralen onder de loep te nemen zoals uranium, wolfram, vanadium, columbium en titanium (eveneens onontbeerlijk voor de lucht- en ruimtevaartindustrie). Een ontmoedigend hoog percentage van de aanvoer komt uit het buitenland.

De EEG en Japan zijn zelfs nog afhankelijker van grondstoffenimporten dan de VS. Deze landen zijn voor 97 tot 100% afhankelijk van de import van chroom, mangaan, kobalt, bauxiet, koper en nikkel.

Toen de Westduitse kanselier Helmut Schmidt onlangs naar Moskou reisde, zou hij president Leonid Brezjnef zijn bezorgdheid hebben doen blijken over de Russische opmars in dat deel van het Afrikaanse continent waarvan de stabiliteit voor Duitsland van het grootste belang is.

Probleem met voorraadvorming en alternatieve bronnen

Na jarenlange verwaarlozing is de regering van de Verenigde Staten nu bezig met pogingen waar mogelijk de binnenlandse produktie van delfstoffen aan te moedigen en een voorraad aan te leggen van onmisbare grondstoffen. Maar daarbij rijzen allerlei problemen, waarvan het belangrijkste is dat op het hoogste niveau van het grondstoffenbeheer geen mens het voor het zeggen schijnt te hebben.

In de tweede plaats is volgens John D. Morgan jr., hoofd van de staf van het Amerikaanse Mijnbureau, in weerwil van het feit dat de VS over uitgestrekte rijkdommen aan onmisbare metalen beschikken, een groot deel daarvan — m.n. chroom — van laag gehalte, en zowel kostbaar als moeilijk te winnen. Daar komt bij dat de druk uit milieukringen een ernstige belemmering vormt om deze minerale afzettingen te ontsluiten.

Deskundigen op het terrein van de mineralenwinning verwerpen in het

algemeen de alternatieve methode van ontginning van de zeebodem als onpraktisch, gezien de huidige stand van de technologie. De minerale knollen die op de zeebodem liggen vereisen energie-intensieve raffinagetechnieken. Industriële bronnen spreken van de noodzaak van miljarden dollars kostende installaties.

Wat de voorraadvorming betreft, bericht *Aviation Week & Space Technology* in zijn nummer van 5 mei 1980 dat „de opgeslagen voorraden van 93 strategische mineralen die deel uitmaken van de nationale defensievoorraad gemiddeld slechts 48% van het streefdoel halen, d.w.z. voldoende voor anderhalf jaar oorlogvoering, terwijl de voorraad groot genoeg zou moeten zijn om Amerika een conventionele oorlog van drie jaar te laten uitzingen”.

Het bekken van de Stille Oceaan en Australië beschikken over uitgestrekte, nog niet aangeboorde natuurlijke hulpbronnen, maar net als bij het stimuleren van de binnenlandse produktie gaat het hier voornamelijk om *tijd*. „Het probleem schuilt in de overgangperiode”, aldus de eerder aangehaalde *New Yorker*. „Het zou tussen de vijf en tien jaar duren om het wegvallen van chroom uit Zuid-Afrika te compenseren.” Het *Journal of Commerce* voegt eraan toe dat als er geen meer gevarieerde en rationelere grondstoffenpolitiek wordt ontwikkeld, „er zonder twijfel rampen op ons afkomen”.

Dodelijke val opgezet

Alles wijst erop dat de VS en de rest van de westerse wereld, terwijl wij de bijbelse crisis van de eindtijd naderen, recht op de voor hen opgezette val afstevenden.

Het Zuid-Afrika van onze dagen ondergaat een snelle, welhaast tumultueus verloopende sociale verandering. De regering probeert er hervormingen door te zetten die naar zij hoopt aan de behoeften van haar diverse volkeren zullen beantwoorden. Maar tegelijkertijd hebben de door communisten gesteunde radicale revolutionairen die gekant zijn tegen geleidelijk aan te brengen verbeteringen, hun aanvallen opgevoerd. De drieste aanval in juni jl. op het voor Zuid-Afrika van levensbelang zijnde Sasol-complex waar steenkool in petroleum wordt omge-

zet, maakte deel uit van dat escalatieprogramma.

Tegelijkertijd hebben door Moskou gesteunde opstandelingen hun gewelddadige activiteiten in Zuidwest-Afrika (Namibië) opgevoerd. Het gaat hier om het delfstoffenrijke territorium dat tot dusverre door Zuid-Afrika werd bestuurd en dat zich nu aan de vooravond van de onafhankelijkheid bevindt. Aan de plannen van de opstandelingen werd een ernstige, zij het tijdelijke, slag toegebracht in een omvangrijke, vier weken durende raid van Zuidafrikaanse strijdkrachten tegen hun over de grens in Angola gelegen bases. Meer dan 250 ton aan militaire uitrusting van communistische makelij werd daarbij buitgemaakt.

In de veiligheidsraad van de VN werd Pretoria scherp veroordeeld wegens haar „aanval op de Volksrepubliek Angola”, het gastland van de guerrilla's.

Roep om sancties

Een verdere escalatie van geweld in zuidelijk Afrika, uitgelokt en aangemoedigd door communistische agenten, zal zonder twijfel vandaag of morgen in de VN leiden tot een krachtmeting over de eis van een volledig handelsembargo tegen Zuid-Afrika. Maar laat ons wel bedenken dat zowel de Verenigde Staten als de rest van de van mineralen afhankelijke vrije wereld daarbij veel meer zouden verliezen dan Zuid-Afrika.

Intussen beginnen politieke stormingen in West-Europa in te zien wat er aan de hand is, en mogelijk zullen zij in de toekomst tot maatregelen overgaan om te voorkomen dat er in de door Moskou toegejuichte val van sancties of van het terugtrekken van investeringen wordt getrapt.

Daar staat tegenover dat de VS, die hun eigen conceptie van „mensenrechten” laten prevaleren boven de geopolitieke realiteit, er vermoedelijk wel in zullen trappen. Zij moeten nog leren wat een van de leiders van het Amerikaanse Congres, senator Harry Byrd, een poos geleden opmerkte over de buitenlandse belangstelling voor Zuid-Afrika: „Het conflict in zuidelijk Afrika is niet een worsteling om nationale bevrijding tussen de machten van goed en kwaad. Het is een strijd om de grondstoffen en om de strategische positie.” □

REGERING?

(Vervolg van pagina 8)

over regering is, niet louter over de persoon van Jezus Christus. (Vraag ons gratis boekje aan: *Wat bedoelt u precies... het Koninkrijk Gods?*)

Jezus' evangelie is zijn boodschap. Jezus Christus, de Messias, was een boodschapper. Hij bracht de mensheid het „evangelie (wat 'goed nieuws' betekent) van het Koninkrijk Gods" (Markus 1:14) — een boodschap over een letterlijke wereldregering die weldra zal worden gevestigd.

Het evangelie is een aankondiging — een verkondiging dat de onvolmaakte, door mensen ontworpen regeringen van deze wereld tot het verleden zullen gaan behoren om plaats te maken voor de volmaakte wereldregering van God.

Op het hoogtepunt van de opstand van de mens tegen God in de komende periode van wereldomvattende chaos en oorlog „zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan... het zal al die koninkrijken verbrijzelen [de huidige regeringen van deze wereld] en... het zal bestaan in eeuwigheid" (Dan. 2:44).

Dit goede nieuws wordt ook beschreven in Openbaring 11:15: „En de zevende engel blies de bazuin en luide stemmen klonken in de hemel, zeggende: Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden”.

De volmaakte Wet van God zal de hoeksteen worden van het Koninkrijk Gods (Micha 4:12). Satan en zijn demonische legerscharen zullen gebonden en gevangengenomen worden, opdat hij „de volkeren niet meer zou verleiden" (Openb. 20:1-2).

's Mensen natuur zelf zal worden veranderd. „Ik zal hun één hart geven en een nieuwe geest in hun binnenste, en Ik zal het hart van steen uit hun lichaam verwijderen en hun een hart van vlees geven”, verklaart God (Ezech. 11:19).

De mens zal Gods heilige Geest gegeven worden — de kracht om zijn natuur te overwinnen en de kracht om geestelijke kennis te begrijpen. Na 6000 jaar menselijke geschiedenis

zal de weg van „geven” eindelijk die van „nemen” vervangen.

Teken van het einde

Het is veelzeggend dat een van de voornaamste tekenen, door Christus zelf genoemd, van de nabijheid van het einde van het huidige tijdperk is, dat deze boodschap van het evangelie wereldwijd zou worden verkondigd. Zie Mattheus 24:14: „En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn”.

U hoort die aankondiging nu door middel van *De Echte Waarheid*. En de koningen, presidenten en eerste-ministers horen haar persoonlijk van Herbert W. Armstrong, hoofdredacteur van dit tijdschrift.

Ja, er bestaat inderdaad een volmaakte regering. Het is de regering van God.

Een nieuw tijdperk is op komst. Deze „tegenwoordige boze wereld" (Gal. 1:4) zal weldra verdwijnen. Aan het einde zullen alle volken de grote les leren dat Gods levenswijze de enige weg is die de vrede en welvaart zal brengen waarnaar alle volken streven.

Dan zal de utopische „Wereld van Morgen" beginnen — met uiteindelijk alomvattende vrede en universele overvloed! □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

Geen verkiezingen meer! Niemand meer die, hoewel incompetent, toch in aanmerking wil komen voor een functie, miljoenen dollars verspilt en om de macht roept: „Stem op mij — ik wil president zijn”. Wij hoeven niet lang meer te wachten. Deze huidige verkiezing kan heel goed de laatste presidentsverkiezing van de VS zijn, een strijd waarin sterfelijke mensen onderling streven naar de felbegeerde macht.

Er zal spoedig een nieuwe wereld zijn, een wereld zonder hebzucht of bedrog, zonder moord, zonder gebroken gezinnen of gestrande huwelijken. Er zal vrede heersen, geluk en vreugde, en allen zullen leven volgens de weg van „geven”, dat wil zeggen een levenswijze die bestaat uit zorgzame liefde voor anderen. □

MASSAMOORD

(Vervolg van pagina 18)

van Afgevaardigden de komende jaren zeer sterk voor abortus zal blijven.

Is er dan werkelijk geen hoop? Toen het Opperste Gerechtshof zijn uitspraak inzake abortus bekendmaakte (het betrof de zaak Roe versus Wade), brandmerkte hoofdredacteur Herbert W. Armstrong dit als „de meest verpletterende en sensationele beslissing van dit Nixon Hof”.

Ook heeft de heer Armstrong erop gewezen dat een van de moeilijkste dingen waar een mens voor kan komen te staan, is: ongelijk bekennen, wanneer hij zich in een bepaald standpunt heeft vastgebeten. Welnu, dat geldt stellig ook voor het Opperste Gerechtshof. Liever dan fouten in een eerder genomen beslissing toe te geven, heeft dit Hof elke gelegenheid aangegrepen om het recht tot het doden van ongeboren kinderen nog uit te breiden. En het diep tragische van deze zaak is, dat het allemaal zo onnodig was.

Bij bestudering van de zaak Roe versus Wade komt men tot de conclusie dat de redenering die tot de beslissing van het Hof leidde, er zowel wetenschappelijk als juridisch volslagen naast was. Wetenschappelijk beschouwd was die uitspraak fout omdat ze gebaseerd is op wetenschappelijke meningen, die thans volkomen achterhaald zijn. Dr. Nathanson:

„Die uitspraak van het Opperste Gerechtshof berust op medische inzichten die nu eerlijk gezegd zo uit de tijd zijn, dat wij die ons met de perinatologie bezighouden, erom zouden lachen, ware het niet dat de slachting die er het gevolg van is, nog altijd voortgang vindt.”

Juridisch is de uitspraak van het Hof onjuist omdat in honderden jaren van wetgeving in de westerse wereld de persoonlijkheid van het ongeboren kind altijd is geëerbiedigd. Ongeboren kinderen hadden recht op eigendom en op persoonlijke rechtsbescherming. Zelfs vandaag nog kan men zijn nog ongeboren kind bezittingen schenken of vermaken. Het feit dat de Amerikaanse abortuswetgeving uit de vorige eeuw in de eerste plaats de bescherming van het leven van de moeder beoogde, maakte het

ongeboren kind zeer beslist niet minder mens. Nochtans was het juist dit feit waar het Opperste Gerechtshof op hamerde om de moord op miljoenen kinderen te rechtvaardigen.

Het wordt tijd dat het Opperste Gerechtshof der Verenigde Staten van de dwalingen zijns weegs terugkeert. Dit Hof kan van standpunt veranderen, want het heeft geen „wet der Meden en Perzen” (Dan. 6:9) uitgevaardigd. Precies zoals dat Hof lang geleden eens uitsprak dat neger-slaven „eigendom en geen menselijke wezens” waren en die uitspraak later moest intrekken, zo dient het zijn toestemming tot het vermoorden van miljoenen ongeboren mensen in te trekken.

Maar mocht het Opperste Gerechtshof de beslissing in de zaak Roe versus Wade niet ongedaan maken, de tijd nadert dat een hogere rechter het Hof in het ongelijk zal stellen. Wanneer Christus op aarde terugkeert, zal het Hemels Hoogerechtshof de uitspraak in de zaak Roe versus Wade zowel als alle wetten die met Gods goede, volmaakte Wet in strijd zijn, vernietigen. In die dagen zal God zijn zegeningen over de ganse aarde uitstorten. Dan zal er geen abortus meer zijn; er zal niet langer *behoefte* aan zijn:

„Hij [God] zal u liefhebben, zegenen en talrijk maken; Hij zal zegenen de vrucht van uw schoot . . .” (Deut. 7:13).

Maar intussen gaat de slachting door. Het niet-sectarisch Comité voor het Leven, een organisatie ter bescherming van het leven, waarschuwt waarheen de abortus onze samenleving leidt:

„De westerse samenleving heeft God in de steek gelaten en is verdwaald in een woestijn van morele anarchie. De beschaving die wij kennen, wordt andermaal bedreigd door de zwarte duisternis der middeleeuwen. Aan het einde van deze eeuw zullen wij worden geconfronteerd met abortus op bevel van de staat en met ter dood brengen volgens wettelijk voorschrift. Dan zullen geboortecontrolle, beperking van de levensduur en wettelijk voorgeschreven dood ons deel worden. Laten we ons met kracht tegen deze barbaarse dreiging van het menselijk bestaan verzetten, een bedreiging die gevaarlijker is dan alle atoombommen bij elkaar.” □

DE BIJBEL

(Vervolg van pagina 11)

simpel „gedachteninspiratie”. Gedachten worden uitgedrukt in woorden en God openbaarde in woorden zijn gedachten. Inspiratie moet zich daarom wel uitstrekken tot zelfs de woorden die de schrijver vastlegde.

God zei dat hij *woorden* in de mond van de profeten zou leggen (Deut. 18:18). Jeremia zei dat dat precies was wat hem overkwam: „Toen strekte de Here zijn hand uit en roerde mijn mond aan, en de Here zeide tot mij: Zie, Ik leg mijn woorden in uw mond” (Jer. 1:9).

Ieder woord in de oorspronkelijke geschriften van de bijbel is geïnspireerd. Toen Paulus aan de Galaten schreef, bouwde hij een volledige redenering op omtrent of een bepaald woord in het Oude Testament in het enkelvoud dan wel in het meervoud stond (Gal. 3:16).

De woorden van het Oude Testament mogen dan zijn uitgesproken door David, Mozes of de profeten, wanneer de nieuwtestamentische schrijvers ze citeerden, beschouwden zij ze als wat de Schrift zei, wat de heilige Geest zei of wat God zei.

Paulus sprak het Woord van God

De leden van de Kerk te Thessalonica beschouwden de woorden van Paulus niet als slechts zijn persoonlijke mening. Toen Paulus zijn dankbaarheid wegens hun bekeerde houding tot uitdrukking bracht zei hij: „En hierom danken ook wij God onophoudelijk, dat gij, toen gij het gepredikte woord Gods van ons hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet als een woord van mensen, maar, wat het inderdaad is, als een *woord van God*, dat ook werkzaam is in u, die gelooft” (1 Thess. 2:13). En Paulus’ instructies aan de Korinthiërs moesten aangevaard worden als „een gebod des Heren” (1 Kor. 14:37).

In al haar onderdelen is de bijbel het geschreven Woord van God aan de mensheid, hoewel moderne menselijke vertalers en zettters niet geïnspireerd zijn en kleine vergissingen kunnen maken.

De bijbel is het geïnspireerde en onfeilbare Woord van God. Wij aan-

vaarden haar als volkomen juist en betrouwbaar. Het is de vaste grondslag voor ons geloof. Maar waarom, zouden de critici en vrijzinnige theologen terecht kunnen vragen, doen zovelen die weten dat de bijbel onfeilbaar is niet wat de bijbel hen duidelijk gebiedt?

Dat is een heel goede vraag!

Er is een goede reden waarom sommige mensen de bijbel niet als het geïnspireerde Woord van God willen aanvaarden en waarom zij die dat wel doen hun ogen sluiten voor de erin geopenbaarde waarheid. Zij willen namelijk God niet gehoorzamen en leven volgens wat de bijbel zegt: „Want het woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zó diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten des harten” (Hebr. 4:12).

Bent u bereid niet alleen te geloven in, maar ook te leven bij ieder geïnspireerd en onfeilbaar woord van God? □

CREATIVITEIT

(Vervolg van pagina 22)

zijnde geest te onderwijzen. Zo zei God tegen de afstammelingen van Abraham: „Ik heb hem gekend, opdat hij gebieden zou, dat zijn zonen . . . de weg des Heren zouden bewaren . . . opdat de Here aan Abraham vervulle wat Hij over hem gesproken heeft” (Gen. 18:19). Zonder *dat* lesje zouden Abrahams kinderen hun *verbeeldingskracht* op verkeerde dingen richten, en geen zegen zijn voor de rest van de mensheid.

Creativiteit is dus een gave van onze Schepper. Het was een vrije gave, bedoeld om gebruikt te worden in samenhang met het eeuwige leven. En daar de mogelijkheid van eeuwig leven voor de mensheid geopend is door Jezus Christus en door de Geest van de Vader, zal de gehele mensheid nogmaals toegang krijgen tot de beloften zoals die aan Adam en Abraham werden gedaan.

Stof en as zullen in geest worden veranderd, en zo zal de wedergeboren mens de gelegenheid krijgen zijn creativiteit eeuwig te blijven gebruiken. □

De wetenschap waardeert u op \$7,28.

MAAR DE WETENSCHAP WEET U NIET TE VERTELLEN waarom u geboren werd! Werd u alleen maar geboren om een leven lang te zwoegen en daarna te sterven? Of werd u geboren voor het verkrijgen van roem en rijkdom? Bedraagt uw totale waarde aan „mens” werkelijk maar \$7,28 zoals sommige scheikundigen het schatten? Wijsgeren en theologen kunnen het er niet over eens worden. En miljoenen wijzen het als een onbeantwoordbare vraag af. Schrijf daarom vandaag nog om het opmerkelijke boekje *Wartoe bent u geboren?* Dan zult u tenslotte toch nog uw uiteindelijke bestemming en uw doel in het leven ontdekken.

U kreeg een ontzagwekkend potentieel mee.

HET GRATIS BOEKJE *Wartoe bent u geboren?*

- Om het echte levensdoel te ontdekken
- Om de werkelijke oorzaken van vrede en geluk te lezen
- Om te begrijpen waarom de wereld in de problemen zit
- Zie hier de schakels waaraan het de wetenschap ontbreekt

... en nog veel meer essentiële vragen die gezaghebbend worden beantwoord.

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

Zend mij de volgende lectuur: _____

Adreswijziging: _____

Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam .....

Straat .....

Postcode/plaats .....

Land .....

Knip uit en zend dit samen met het adresstrookje naar:

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)